

88 Και Μία
Σκέψεις Ενός
Κενού

Ζωγράφος Νίκου

Τίτλος : 88 και μία σκέψεις ενός Κενού
Συγγραφέας : Ζωγράφος Νίκου
Επιμέλεια / διόρθωση κειμένου : Ζωγράφος Νίκου
Σελιδοποίηση / σχεδιασμός : Ζωγράφος Νίκου
Πρώτη έκδοση : Ιούλιος 2022

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας, (Ν 2121/1993), όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα καθώς και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς την γραπτή άδεια του δικαιούχου συγγραφέα

88 και μία
σκέψεις ενός
Κενού

Ζωγράφος Νίκου

Αφιερωμένο σε όλους όσους βοήθησαν να έρθουν αυτά τα
λόγια στο μυαλό μου, ακόμη και σε αυτούς που δεν το
ήθελαν.

Πόσες μέρες μου έχουν κλέψει;
Πόσες μέρες έχω απλά χαρίσει;
Πόσες στιγμές έφυγαν δίχως ανάσα;
Πόσοι χτύποι καρδιάς δεν ακούστηκαν ποτέ;

Ζωή μικρή, ασήμαντη.
Ζωή απλή.
Ζωή που είναι χρόνος.
Χρόνος που μετρά αντίστροφα.

Δεν μεγαλώνουμε. Πλησιάζουμε.

Μυστικά μονοπάτια

Μυστικά μονοπάτια είναι τα όνειρα που μας χωρίζουν μέσα από μαγικές εικόνες ενός αλλού παρελθόντος που θες να εξιλεώσεις από το νου σου. Μοιάζει μακρινό και άδικο το παρελθόν και τα δεσμά του σε κρατούν πίσω. Δίχως να μπορείς να κουνηθείς κοιτάζεις τα μοναδικά και ανεπανάληπτα λάθη σου που σαν σύννεφα καλύπτουν τις ανάγκες σου. Θες να τα διώξεις και προσπαθείς να τα μιλήσεις. Εκείνα στέκουν όμως ακίνητα, ωσάν να μην υπάρχει αέρας έξω. Κάτι τον σταμάτησε.

Μυστικά μονοπάτια είναι αυτά και όμως σου γνέφουν. Θα τα βρεις μόνο άμα ξεπεράσεις το μεγάλο σου εγώ και σταθείς σας βράχος που το χτυπάνε αλύπητα τα μανιασμένα νερά. Να δες, τελικά ήρθαν οι άνεμοι, τους κάλεσαν τα σύννεφα. Μα οι ανάγκες δεν σταματούν ποτέ, πάντα αλλάζουν και πάντα μεταλλάσσονται σε κάτι που ίσως σε φοβίζει. Τρανός και μέγας θα είσαι με θέληση ωσάν ατσάλι καθώς θα χαράξεις την πορεία σου.

Θα το κάνεις. Το ξέρω. Το νιώθω. Το πιστεύω.

Μυστικά μονοπάτια αλλά θα τα βρεις.

Τώρα;

Πότε είναι το τώρα;
Ενωώ, είναι σίγουρο ότι υπάρχουν τώρα; ότι μ αγαπάς τώρα;
Ότι με πονάς τώρα;
Μήπως δεν υπάρχει χρονικός προσδιορισμός;
Μήπως υπάρχει και δεν τον βλέπουμε;

Τώρα λοιπόν που γράφω αυτά τα λογία, κάθομαι στο τραίνο.
Απέναντι μου μια μελαμψή κοπέλα, παραδίπλα ένα ψηλός
τύπος με γυαλιά που διαβάζει την εφημερίδα του. Άλλοι
κοιμούνται. Άλλοι διαβάζουν. Τώρα λοιπόν σταματήσαμε ,
άλλοι κατεβαίνουν , άλλοι ανεβαίνουν.
Τώρα η κοπέλα από απέναντι ζύπνησε.
Τέσσερα γράμματα μπορεί να έχουν μεγάλη δύναμη. Όλα
γίνονται τώρα, όλα σε μια στιγμή.

Το δικό μου τώρα δεν είναι ίδιο με το δικό σου.

Το δικό μου τώρα περνάει γρηγορά και ζητάει το μετά.

Το δικό μου τώρα τέλειωσε.

Μετά;

A

Δεν ξέρεις, δεν ξέρεις ποσό όμορφη ύπαρξη είσαι. Όμορφη,
ωραία, ατίθαση και διαφορετική.
Μην αναλώνεσαι, μην πολεμάς, μην αφήνεσαι στο κύμα, δεν
είναι για σένα αυτά.

Είσαι φτιαγμένη για μεγάλα και θεσπέσια.
Νιώσε καλά , δώσε αυτό που έχεις εκεί που μπορείς. Μην τα
παράτας γιατί δεν θα απογοητεύσεις κανέναν άλλον εκτός από
τον εαυτό σου και δεν το θες.

Είσαι φτιαγμένη για διαφορετικά και αλλόκοτα.
Νιώσε απλά και πέραν την μέρα σου σαν να είναι η τελευταία,
σιέφτεσαι πολλά, σιέφτεσαι πολύ.
Αφέσου , χαλάρωσε και όλα θα βρουν την ατέρμονη πορεία
τους.

Είσαι φτιαγμένη για χρώματα και λάδια.
Περνάς το χέρι σου και βγάζεις μαγεία, περνάς το χέρι σου
και βγάζεις πολύχρωμες κρουνές.
Απλά παίζε, παίζε με την ζωή και ίσως βρεις το νόημα της.

Είσαι φτιαγμένη για πολλά, μην τα λογίζεσαι, κάνε τα.

Αέρας είναι αυτό που σε χτυπά

Αέρας είναι αυτό που χτυπά το πρόσωπο σου;
Μήπως είναι η τύψεις που νιώθεις;
Πως ξέρεις ότι είσαι ζωντανός όταν δεν πονάς;
Πως ξέρεις ότι αναπνέεις άμα δεν σταματήσεις;
Κενό είναι ότι νιώθεις, κενό.

Μην το πολεμάς και μην φεύγεις μακριά του, όταν
απομακρυνθεί απλά φώναξε το πίσω. Έτσι θα καταλάβεις ότι
είσαι δυνατός και τολμηρός όπως το συμπάν που σε κοιτάζει
από εκεί ψηλά. Κάθε μέρα, κάθε αναπνοή, κάθε λυγμός, κάθε
κλάμα σε πάνε μπροστά.

Αλλιώς έχουν μάθει οι άνθρωποι, δεν μένουν πουθενά και έτσι
πρέπει να βασανίζονται.

Εύκολο και απλό είναι. Εύκολο να το καταλάβεις και απλό να
το κάνεις. Μην κάθεται στο παγκάκι της μοναξιάς, είναι
ωραίο το ξέρω το έχω ζήσει. Μείνε εκεί που μπορείς και θες.
Εκεί που νιώθεις ζωντανός και αναπνέεις.
Αέρας είναι αυτό που σε χτυπά, αέρας που εσύ επιλέγεις.

Ακόμα εδώ

-Καλημέρα.

-Πάλι εσύ; Δεν σε άφησα χθες;

-Δεν μπορείς να με αφήσεις, εγώ πάντα θα γυρνάω.

-Μα δεν σε θέλω, είσαι σκοτεινός, δεν σε θέλω, είσαι γκρι.

-Δεν μπορείς να με διώξεις, δεν μπορείς να με κάνεις
χρωματιστό.

-Κάθε μέρα σε διώχνω, γιατί είσαι πάλι εδώ; Δεν θέλω! Φύγε!
Με πονάς!

-Γιατί δεν σκέφτεσαι ότι με χρειάζεσαι; Για να σε ρίχνω
απότομα από τον θρόνο που έχεις φτιάξει.

-Δεν σε χρειάζομαι! κανέναν δεν χρειάζομαι! Είμαι μονός!
Αυτό θέλω!

-Ακριβώς.

Και όμως ακόμα εδώ.

Μια άλλη μέρα όχι αυτή

Μηδαμινή η ύπαρξη του χρόνου όταν χάνεσαι σε σκέψεις διαφορετικών κόσμων, κόσμων που δεν έχεις ταξιδέψει αλλά βρισकेσαι εκεί νοερά χωρίς να το καταλαβαίνεις , χωρίς να το νιώθεις.

Μηδαμινή και η αίσθηση της ύπαρξης καθώς δεν ξέρουμε που πάμε, με ποιον πορευόμαστε καθώς βαδίζουμε μονοί στην πορεία αυτή που λέγεται προσπάθεια.

Μηδαμινή και η νότα των αισθήσεων που την περιεργάζεσαι , δεν βγαίνει μουσική , δεν βγαίνει ήχος. Πάρα μόνο όταν ο χτύπος της καρδιάς τελειώνει τον αισθάνεσαι, πάρα μόνο όταν η τελευταία ανάσα τελειώνει , την νιώθεις.

Μια άλλη μέρα θα καταλάβεις την ύπαρξη του χρόνου, την αίσθηση της ύπαρξης , την νότα των αισθήσεων .

Μια άλλη μέρα όχι αυτή.

Αναγέννηση

Ακούμπησε την ψυχή σου και θα αισθανθείς γαληνή.
Μια ψυχή ζει καλύτερα μονή της όταν είναι ανάλαφρη.
Απαλλαγμένη από φόβο, αγάπη, μίσος και εγωισμό.
Τίποτα από αυτά δεν μετράει, τίποτα δεν θα σου δώσει αυτό
που θες.

Εσύ να είσαι καλά και θα είναι και η ψυχή σου.

Πρώτο βήμα είναι πάντα ο πόνος. Μα αν δεν πονέσεις πως θα
καταλάβεις ότι είσαι καλά;

Άμα δεν καείς πως θα νιώσεις την δροσιά που θα φέρει το
αεράκι της θλίψης.

Όχι, η θλίψη δεν είναι πάντα κάτι κακό. Είναι κάτι που θα σε
κάνει να ξεχάσεις.

Ξέχνα τα αισθήματα, είναι επιχρυσωμένα με ψέματα. Θα σε
αφήσουν.

Άδραξε το σπαθί σου και κόψε τον δικό σου δρόμο από δω
και πέρα.

Μονός άνθρωπος, δυνατός άνθρωπος.

Μην περιμένεις να σε κουβαλήσει κάποιος. Μονός θα
συρθείς.

Μονός θα αναγεννηθείς.

Δεν αναρωτιέσαι λάθος

Αναρωτιέσαι γιατί ο διπλανός ζει καλύτερα, αναρωτιέσαι γιατί τα καταφέρνει, αναρωτιέσαι τι θα γινόταν αν κάποτε ήσουν σαν και αυτόν.

Αναρωτιέσαι λάθος.

Ζωή μικρή με πόνο, ζωή απλή με θάρρος.

Δεν υπάρχει μυστικό σε αυτό, απλά δεν το καταλαβαίνεις.

Δεν ζεις, απλώς υπάρχεις για τα θέλω των άλλων, από πάντα ζεις για το θέλω των άλλων.

Δεν σου αξίζει αλλά το κάνεις εδώ και 27 χρονιά.

Είναι λίγα; Είναι πολλά;

Λίγα για ποιον; Πολλά για λίγους.

Εσύ είσαι ο συγγραφέας, εσύ κρατάς την πένα.

Μην σβήσεις ποτέ τίποτα, απλά τοποθέτησε τα σιωπηλά στην άκρη

Δεν αναρωτιέσαι λάθος.

Εσύ είσαι ο ποιητής.

Αντίθετο πνεύμα

Αγέρια σε χτυπούν , στέκεις όμως αντίθετο.
Πνεύμα αλώβητο σκληρό , παρορμητικό.

Μην περιμένεις ήρεμη ζωή, δεν την αξίζεις.
Αντίθετα σε όλα πας και έτσι βασανίζεσαι.

Δεν κάθεσαι εκεί που βολεύεσαι , προχωράς.
Δεν παίρνεις κανέναν μαζί, είναι η άνθρωποι χαζοί.

Ψηλή μου αύρα εσύ που δεν νιώθεις πια κανένα ίσκιο στον
διάβα σου μια ζωή θα εξερευνάς κάτι καινούργιο ενώ
περπατάς.

Δεν έχεις όρια, όλος ο κόσμος μία πνοή και κάθε πνοή μία
χώρα
Δεν πρέπει να μιλάς , να γελάς πρέπει, να μεθάς.
Σταγόνα είσαι σε ωκεανό που αργά χάνεσαι, θα σε
βοηθήσουν οι νεράιδες να βγεις.
Να ακολουθείς τα όνειρα σου, αυτά θα καταστρέψουν την
σιά σου.

Αντίθετο πνεύμα, σιωπηλό.

Απλά έχασα

Μην στέκεσαι και με κοιτάξεις από εκεί πάνω, μην κλαις που είμαι εδώ κάτω. Είμαι καλά. Δεν κοιμάμαι. Είμαι οι χίλιοι άνεμοι που φυσούν και ο ήλιος που λάμπει. Είμαι η βροχή που έρχεται το φθινόπωρο και αγκαλιάζει στις καρδιές των ανθρώπων. Είμαι η πρωινή αύρα όταν ξυπνάς το πρωί και τα πουλιά που ακούς. Είμαι τα αστέρια που λάμπουν κάθε μέρα στον ουρανό. Μην στέκεσαι εκεί πάνω και κλαις σου λέω , δεν πέθανα , απλά έχασα.

Δεν μπόρεσα να τον σταματήσω και έτσι ευγενικά με σταμάτησε αυτός. Μέσα στην αμαξά είμαστε μόνο δυο , εγώ και η αθανασία. Η αμαξά μας οδηγεί αργά , δεν γνωρίζουμε την βιασύνη. Περάσαμε από το παλιό μου σχολείο , εκεί έκλαψα για πρώτη φορά. Περάσαμε από το σπιτάκι , εκεί έκλαψα για πρώτη φορά, περάσαμε από το κρύο γήπεδο , εκεί έκλαψα για πρώτη φορά , μπήκαμε μέσα στο δωμάτιο με την τσίγκινη πόρτα ,εκεί έκλαψα για πρώτη φορά, περάσαμε από το υπόγειο , εκεί έκλαψα για πρώτη φορά. Στο τέλος ήρθε η δύση του ηλίου, όμως εμείς δεν γνωρίζαμε την βιασύνη. Αισθάνομαι μικρότερη την ημέρα εδώ που σου τα λέω αυτά. Στο τέλος έπεσε το πέπλο της σκοτεινιάς και όλα μαύρισαν, δεν γνωρίζαμε την βιασύνη, ξέραμε όμως την αιωνιότητα.

Μην στέκεσαι εκεί πάνω και κλαις, δεν πέθανα απλά έχασα.

Δεν μπόρεσα να τον σταματήσω τον θάνατο όμως με σταμάτησε ευγενικά αυτός.

Άσπρες μορφές

Μικρή παγωμένη λίμνη. Όχθη που μοιάζει σαν από όνειρο βγαλμένη. Εκεί παίζουν όμορφες άσπρες μορφές.

Σε παρασέρνουν πολλές φορές σε μονοπάτια που κάνεις δεν ξέρει, αλλά πάντα θα βρεις τον τρόπο να γυρίσεις πίσω. Θα σε οδηγήσει η μυρωδιά τους. Θα σε βοηθήσουν και οι πεταλούδες.

Τα δέντρα θα σου δείξουν τον δρόμο και τα φύλλα θα σου σιγοτραγουδήσουν όπως περπατάς για να έχεις παρέα.

Τελικά σε πήγαν μακριά οι άσπρες μορφές. Να προσέχεις την επόμενη φορά, μην είσαι ευάλωτος. Χιονίζει από πάνω και χάνονται τα βήματα σου καθώς περπατάς.

Θα τον βρεις τον δρόμο σου όμως.

Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι δεις τα σημάδια και θα ζήσεις.

Αφήσου

Κάθε μέρα δεν είναι ιδιά, κάθε στιγμή δεν είναι ιδιά, κάθε πόνος δεν είναι ίδιος. Κάθε λεπτό που περνάει είναι μια διαφορετική ζωή που εκπνέει και ζει την ίδια χρονική στιγμή με τον θάνατο. Δεν επιλέγεις τον τρόπο, πάρα μόνο την ουσία της στιγμής. Δεν απελπίζεσαι, δεν νιώθεις αλλά προχωράς με κάθε βήμα και πιο μακριά.

Προσπαθείς να ζήσεις, προσπαθείς να κολυμπήσεις μέσα στον ωκεανό της ζωής σου. Κάποτε θα 'ρθει φουρτούνα, κάποτε τα νερά θα είναι γαλήνια κάποτε ίσως να μην ζεις πια με αέρα, όλος ο πόνος και η χαρά να σου έχουν μάθει κάτι. Τίποτα δεν είναι δεδομένο, κανείς δεν σου λέει ότι πρέπει να κολυμπήσεις. Ίσως να είναι καλύτερα να ζεις κάτω από το νερό. Ξέφυγε από τα όνειρα σου και πάνε ένα βήμα πιο πέρα.

Μην κρατάς την αναπνοή σου. Αφήσου. Ζήσε.

Αχ ρε σοφία

...να σε είχα από πριν, να μπορούσα να σε αποκτήσω, να δεις τι αξίζω. Δεν σου αξίζει να μην ανήκεις κάπου, περνάς και δεν ακουμπάς λίγο. Καλοκάγαθη και θελκτική αλλά κρύα και στυγερή. Βλέπεις και υπολογίζεις τα πάντα γύρω σου, αλλά μόνο ένα δεν βλέπεις και δεν υπολογίζεις, το εσύ, το μέσα σου, τον δικό σου κόσμο.

Προσπαθείς να τα δεις όλα κάτω από τον ήλιο, χάνοντας την σιιά που κάνεις εσύ η ίδια από το αυτόν. Δεν κρύβεσαι, μα κρύβεις. Δεν μπορείς να τα έχεις όλα λένε. Μα εσύ δεν θέλεις να τα έχεις όλα. Κοπιάζεις μέσα στα άσπρα σου ρούχα, μέχρι να γίνεις εσύ άσπρη ηλιαχτίδα, μέχρι να μην έχεις πια σιιά μέσα στον ήλιο, μέχρι το ανέναο σου μυαλό να γίνει σοφία.

Βήμα

Βήμα βήμα προς τα πίσω κάνω, μην με δει, μη με καταλάβει.
Βήμα κάνω μα πονά, βήμα κάνω μα δε με ακούει.
Ανάλαφρα πούπουλα στον αέρα χωρίς να ξέρουν που
πηγαίνουν.

Μην σε νοιάζει για αυτά, ξέρουν που πάνε, μην δίνεις
σημασία, δεν αρκεί να τα αγαπάς.

Πάλι κοιτάς και σε κατάλαβε και σε θώρει. Πάλι τα πούπουλα
κοιτάς σαν χάνονται στον ορίζοντα.

Κουβαλούν πάνω τους μνήμες και θλίψεις.
Κατάλευκα και αγνά είναι όμως.

Βήμα βήμα προς τα εμπρός κάνω, ας με δει και ας με
καταλάβει.
Βήμα θα κάνω και ας πονά, θα χτυπάω δυνατά να με ακούσει.
Ανάλαφρα πούπουλα στον αέρα γεμάτα μνήμες και όμως
ξέρουν πολύ καλά που πάνε.

Βλέμμα κενό με μυαλό φευγάτο

Βλέμμα κενό, βλέμμα αέναο, βαρύ.
Τα μάτια δεν μπορούν να βαστάξουν και ανοίγουν.
Τα χέρια ανήμπορα κοιτούν και δεν μιλάνε.

Το μυαλό έχει φύγει από καιρό, δεν ζει πια μαζί μας.
Ίσως να είναι καλύτερα. Ίσως να είχε μια άσχημη επιρροή.
Σιγουρά είχε, γιατί σκέφτεται, γιατί μιλάει, γιατί δεν αφήνει τα πράγματα να φύγουν να χαθούν.

Και εσύ εκεί να κοιτάς, με πρόσωπο σκυθρωπό και ξένο.
Πονάει.
Προσπαθείς να καταλάβεις τα όνειρα που τα χέρια σου κρατούν .
Πονάει.
Αερόστατο να πάρεις να καθαρίσεις το μυαλό, να το βρεις και πάλι.
Πονάει.
Βλέμμα κενό με μυαλό φευγάτο.

Βλέπουν, κρίνουν, μιλάνε

Τα πουλιά σου τραγουδούν καθώς περνάς από το άσπρο παγωμένο βουνό.

Βήματα αργά και σταθερά σαν πέτρες που πέφτουν σε ηρεμεί λιμνούλα.

Τα πουλιά όμως θα σε αφήσουν , δεν είναι καιρός για εκείνα , πρέπει να πετάξουν και να βρουν άλλους ορίζοντες και άλλους φίλους να μιλήσουν.

Να σιγοτραγουδήσουν για άλλα κατορθώματα και λάθη.

Εκείνα ξέρουν πιο καλά.

Εκείνα τα βλέπουν όλα από ψηλά και δεν διακρίνουν χρώματα, όλοι είναι ένα.

Θα ρρεις πως τα ακούνε όλα, ίσως να είναι έτσι, σκέψου, βλέπουν από ψηλά αλλά η ακοή τους είναι και αυτή μακρινή.

Βλέπουν μα δεν ακούν. Κρίνουν μα δεν ακούν. Μιλάνε μα δεν ακούν.

Γνώση δίχως γεύση

Πικρή γνώση η γνώση των άγνωστων ανδρείκελων τριγύρω.
Όλα τα ξέρουν, όλοι νομίζουν ότι ξέρουν και μεθάνε
Γνώση στιφή και άγευστη καθώς την πλησιάζεις και την
γνωρίζεις.
Κάνεις δεν την μοιράζεται, κάνεις δεν την καλλιεργεί.
Μένει στάσιμη και παγωμένη μέσα στους αιώνες.

Γνώση που λίγοι έχουν , λίγοι κατέχουν , λίγοι
καταλαβαίνουν.

Οι ελάχιστοι εκείνοι άτιμοι άνθρωποι που την γλυκοκοιτάνε.
Άνθρωποι μεγάλοι και τρανοί δίχως γνώθη σαυτόν δίχως αυτό
κριτική.

Γνώση που την κρατάνε μέσα τους οι άδοξοι τιτάνες του
κόσμου.

Αυτοί σηκώνουν όλη την γη, όλη την γη της γνώσης.

Γνώση άγευστη και στιφή.

Γνωστό άγνωστο

Τι σου είναι γνωστό και τι άγνωστο;
Πληγή στο δέρμα που δεν φαίνεται, πληγή στο μυαλό που
δεν ακούγεται, πληγές στο παρελθόν που έγιναν σημάδια
τώρα. Σου ήταν γνωστό, πλέον όχι έχει ξεχαστεί.
Πληγή που την αφήνεις, πληγή που ξύνεις ξανά και ξανά.
Το μυαλό, αγαπημένε, είναι ωκεανός που άλλοτε ξεβράζει
στην στεριά όνειρα και άλλοτε εφιάλτες.

Τα θες και τα δυο, τα χρειάζεσαι και τα δυο.

Είναι βαθύ το μυαλό, και στα βάθη βρίσκονται τα πιο
τραγελαφικά και ατίθασά όνειρα.

Εκεί πρέπει να κατέβεις να σιαλίσεις πληγές . Εκεί πρέπει να
κατέβεις να αναζητήσεις εσένα.

Τι σου είναι γνωστό; Ότι δεν σου είναι άγνωστο και τολμηρό.

Τι σου είναι άγνωστο; Ότι σου είναι γνωστό και απλά πονά.

Δάσος μικρό που σου μιλά.

Κρύα τα φύλλα κείτονται χάρμω στο άσπρο έδαφος, δεν μιλούν μεταξύ τους πάρα μόνο κοιτούν το ένα το άλλο, περνάνε μηνύματα σιωπηλά, λένε ιστορίες όπως τα έβλεπαν όλα από εκεί ψηλά.

Φυσάει κάποια φορά και πάνε βόλτα, πιο κοντά, πιο μακριά, πια δεν πονάει η μετακόμιση των συναισθημάτων. Δεν την καταλαβαίνουν.

Μερικές φορές πάλι έρχεται ο άνεμος, είναι μοχθηρός, δεν νοιάζεται για τα συναισθήματα των φύλλων. Έτσι έχει μάθει.

Σκορπά τα φύλλα μακριά. Όσο και αν προσπαθούν να κοιταχτούν και να συνδεθούν δεν μπορούν. Είναι μόνα πια στο άσπρο έδαφος. Δεν τα βοηθάει κανένας.

Είναι αυτός ο άνεμος.

Μέσα στο δάσος αυτό το μικρό που σου μιλά.

Δεν θα γυρίσεις

Άλλη μια μισαλλόδοξη μορφή αποσύρεται πίσω στις βαθιές τις κατακόμβες.

Άλλο ένα πρόσωπο παρασυρμένο από την στιγμή και το ζώδες ένστικτο αλλάζει

Δεν ζητά πλέον ζεστασιά και κατανόηση, δεν θα την βρει σε μένα.

Αναζητά να μάθει σκοτεινά μυστικά και να απολαύσει λάγνους καρπούς.

Ανώφελο να πολεμάς για μια ψυχή χαμένη εκεί στα σκοτεινά. Έτσι και αλλιώς, πολλοί πήγαμε εκεί, κάποιιοι γυρίσαν και κάποιιοι τους κράτησαν εκεί κάτω τα άδοξα και ατίθασα μυστικά.

Εμείς που πήγαμε πολλές φορές, γίναμε πιο δυνατοί κάθε φορά που γυρίσαμε.

Γίναμε πέτρες γιατί η σιληρότητα δεν μας πείραζε ποτέ.

Αλλά εσύ δεν θα γυρίσεις, μορφή θα μείνεις αέναη εκεί

Δεν παίζεις

Βλέμματα θλιμμένα βλέπεις καθώς περπατάς. Μιζέρια και αλαζονεία.

Δεν έχουν ψηλά το κεφάλι γιατί τα μεγάλα κεφαλιά πήραν θέση ηγέτη και τους διέταξαν να κοιτούν κάτω.

Περπατάς και φωτογραφίζεις κάθε στιγμή αλλά είναι σαν ασπρόμαυρη ταινία. Δεν έχει ήχο αλλά μόνο εικόνες και αυτές πονάνε, δακρύζουν και ματώνουν.

Βλέμματα μικρά, μεγάλα, ψεύτικα και θολά. Προσπαθείς να τα καθαρίσεις από το μαύρο όνειρο αλλά δεν γίνεται, δεν το νιώθεις, δεν το καταλαβαίνεις.

Με αυτή την σιωπή τους και εσύ μιλάς.

Μιλάς για χαρούμενα λιβάδια με νεράιδες αλλά και αυτές έχουν φύγει. Αυτό φιλέ μου είναι ζωή, αυτό ερωτά μου είναι ζωή. Αυτό αγαπημένε μου είναι ζωή, δίχως επιστροφή.

Ζωή που απλώς την κοιτάς σαν θεατής. Εσύ είσαι ο πρωταγωνιστής αλλά δεν παίζεις. Δεν παίζεις, σε παίζουν.

Εδώ μέσα μου , σιωπή

Γιατί τρέχεις; Είσαι καθηλωμένος και ρημαγμένος στο έδαφος.

Γιατί προσπαθείς; Ποιον να φτάσεις; Έχεις φύγει πολύ μακριά;

Γιατί τρέχεις; Δεν έχεις πια πόδια πάρα μόνο φαντασία.

Γιατί προσπαθείς να την νιώσεις; Στην έχουν στερήσει.

Γιατί φεύγεις; Δεν μπορείς , δεν θες και δεν πρέπει.

Εδώ να μείνεις σου ζητά, αλλά φεύγεις.

Δεν μ' αρέσεις αλλά πονάς, δεν μου αρέσεις αλλά γελάς.

Γιατί φεύγεις; Καιρός να καθηλωθείς μέσα μου , να γίνεις ένα μου.

Εδώ να μείνεις, μέσα μου, εσύ, σιωπή.

Ειρήνη και στοργή

Βήματα πίσω βήματα μπροστά σαν ελαφρά πατήματα
αερικού.

Σε ακολουθεί και σε προσέχει, το έχουν στείλει τα ξωτικά του
δάσους , ναι για αυτά έχουμε ξαναμιλήσει και στο παρελθόν.
Εκεί που ζουν οι μονόκεροι και τους δαμάζουν περίεργοι και
μικροί πολεμιστές.

Ειρήνη είναι αυτό που ζητούν, γαληνή αυτό που κουβαλούν.

Ειρήνη και γαληνή σου δίνει το αερικό , μην έχεις κλειστά τα
χεριά και το ματιά στο έξω κόσμο και να τα αγκαλιάσεις με
αγάπη και στοργή .

Αξίζει άραγε τίποτα άλλο; Αγάπη και στοργή , ειρήνη και
γαληνή .

Και εσύ απλά φεύγεις.

Τώρα είσαι εσύ

Κοιτάς αλλά δεν βλέπεις . Σε τύφλωσαν τα πολλά θέλω , τα πολλά μπορώ , γιατί έτσι είσαι.

Ποιος άνεμος σε έφερε σε αυτήν την θέση;

Δεν μπορείς να προχωρήσεις γιατί δεν σέβεσαι. Δεν σέβεσαι αυτά που έχεις, αυτά που είχες. Κοιτάς μακριά αλλά δεν βλέπεις το εγώ σου που δεν κινείται.

Μην ελπίζεις για το αύριο. Δεν υπάρχει.

Μην κλαις για το χθες. Δεν υπάρχει.

Κάθε χτύπημα του δείκτη και ένας πόλεμος με το παρόν.

Ποιος θα προλάβει να κατακτήσει το παρόν;

Είμαι διαφορετικός, πάντα ήμουν, πάντα το έβλεπα, βλέπεις παίρνεις την ταμπέλα του κακού, αυτού που λέει την αλήθεια και δεν μπορείς να διακρίνεις το ψέμα.

Παρελθόν και μέλλον νεκρά και άπειρα.

Τώρα είσαι εσύ.

Εκεί θέλω να είμαι

Ξυπνήσαν οι δράκοι να βγάζουνε φωτιά, ήρθε ο καιρός του παραμυθιού.

Δεν υπάρχουν ιππότες να τους σκοτώσουν, είναι πλάσματα αγνά.

Βοηθούν και οι νεράιδες, τα ζωτικά στο δάσος που μιλούν για πέτρες που κυλούν στο ρέμα και παίρνουν μαζί τους τα μυστικά. Δεν τα ξέρει κανείς, κανείς δεν θα τα μάθει.

Εκεί στέκουν και μερικά φύλλα και σιγοτραγουδούν.

Παραμύθια και ποιήματα μελοποιούν χαράς και νιότης. Θα εμφανιστούν σαν από θαύμα, θα χορέψουν στον αγέρα και όταν πέσουν και χαθούν θα τα πούνε με φίλους όταν θα κοιτιόνται εκεί χάρμω, θα αλλάξουν χρώμα και θα πουν ιστορίες με λιοντάρια που πέρασαν από εκεί. Στο τέλος θα εξαφανιστούν μα δεν θα τους πειράξει. Η αρχή είναι κοντά.

Εκεί θέλω να είμαι. Εκεί να κοιτώ. Εκεί και να ελπίζω.

Ο ήλιος

Ο ήλιος σε χτυπά το πρωί, σαν ζεστό κύμα όπως το φιλί της μάνας. Μην στρέφεις το κεφάλι, μην κλείνεις τα ματιά, είναι το φως που θα σε σώσει.

Θα έρθουν συννεφιάς, θα φύγει ο ήλιος, θα πέσεις, θα χαθείς, θα νιώσεις κρύο.

Εσύ θα αποφασίσεις ποτέ θα ξαναβγει, εσύ θα αποφασίσεις ποτέ θα σε ξαναχτυπήσει αυτή η μαγική αύρα.

Εσύ είσαι ο ήλιος. Μην τον στερείς από την ψυχή σου, ειδάλλως θα σε πάρει μαζί κάτω στον Άδη.

Σε μέρος χωρίς ήλιο θα βρεθείς, μέρος χωρίς φόβο που δεν υπάρχει. Να φοβάσαι, θα σε κάνει δυνατό, να φοβάσαι θα σε κάνει τολμηρό. Μην κρύβεις τον ήλιο σου. Μην παίρνεις τα ματιά σου από πάνω του.

Εσύ θα αποφασίσεις την πορεία του, εσύ θα αποφασίσεις το χρώμα του. Εκεί που πιστεύεις ότι κανένας δεν μπορεί να σου φέρει τον ήλιο, μπορείς να τον τραβήξεις μονός σου. Μονός σου είσαι, μην στέκεσαι με ποδιά άλλου.

Θα σου τον κλέψουν, θα σου τον αρπάξουν με την πρώτη ευκαιρία. Κόντρα πρέπει να στέκεσαι, κόντρα να πηγαίνεις στον άνεμο. Δεν θα σου αρέσει, είναι δύσκολος δρόμος.

Οποίος πηγαίνει κόντρα πάντα μένει μονός και πονάει.

Ο πόνος θα φέρει τον ήλιο σου.

Εσύ είσαι ο ήλιος σου.

Εσύ λείπεις

Πρέπει να είναι βαθύ και κατάμαυρο το πέπλο του σκοταδιού για να βρεις την γαληνή που θέλεις.

Για να δεις επιτέλους φωτεινά τα αστέρια να λάμπουν στον ουρανό.

Έχουν πεθάνει και αυτά και βλέπεις μόνο την αύρα τους.

Κάποια στιγμή θα σβήσουν και αυτά και θα εμφανιστούν αλλά που θα πεθάνουν για να μπορείς εσύ να τα μετράς τώρα.

Ακούς την θάλασσά αλλά δεν την βλέπεις. Το φεγγάρι έχει πια χαθεί πίσω από σύννεφα βαθιά.

Μαζεύονται και αυτά για να τα πουν μεταξύ τους. Δεν θέλουν να το κρύψουν. Έτσι γίνεται όμως. Εκείνο προσπαθεί να φωτίσει από πίσω αλλά δεν τα καταφέρνει.

Το κατάμαυρο πέπλο θα φύγει, τα αστέρια όμως παραμένουν εκεί αλλά εσύ δεν τα βλέπεις. τι δεν βλέπεις δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει και ότι δεν νιώθεις δεν σημαίνει ότι δεν είναι εκεί.

Το φεγγάρι μπορεί να έφυγε αλλά ο ήλιος πηρέ την θέση του πια. Και κάνει διάλογο με τα σύννεφα. Ναι εκείνα είναι ακόμα εκεί και καρτερούν τον αέρα να έρθει να τα πάρει.

Κουράστηκαν βλέπεις να περιμένουν εκεί τόση ώρα. Δεν έχουν κάτι άλλο να πουν. Θα αφήσουν τον ήλιο να ζεστάνει λίγο την μάταιη τούτη γη.

Το φεγγάρι είναι εκεί.

Ο ήλιος είναι εκεί.

Τα σύννεφα είναι εκεί.

Εσύ λείπεις.

Εύκολοι και τίποτα

Στίγμα αφημένο στο κορμί και το βλέπω. Το βλέπω κάθε φορά στον θολό μου καθρέπτη να με κοιτά και αυτό. Το πληγώνω ακόμα, να δω άμα τρέχει ακόμα το αίμα, να δω άμα ακόμα πονάει. Δεν θυμάμαι, αλλά με την θύμηση πονάω. Τρέχει αίμα ναι και ρέει σαν κατακόκκινο δειλινό μέσα στα ματιά μου. Τα ματιά που αφήνουν στίγματα στην καρδιά και στο δέρμα. Το πειράζω για να θυμηθώ και για να έρθει η καυτή αίσθηση.

Πολλές φορές δεν πονάει , δεν το νιώθω, δεν αρέσει, δεν είναι ζεστό μα ούτε και κρύο. Δεν μένει εκεί που το άφησα. Χάνεται μέσα στο τίποτα μου. Μα δεν με πειράζει, ένα διάλλειμα είναι και αυτό από την πίεση πάνω μου. Μου αρέσει το δειλινό, είναι ήρεμο. Δεν είναι η αλήθεια σου ψέμα, μακάρι να ήταν .Θα μου άρεσε το όμορφο σου ψέμα να ήταν εκεί όταν το περίμενα και το ένιωθα.

Οι άνθρωποι είναι εύκολοι, οι άνθρωποι είναι τίποτα.

Έχασες

Έχασες και ξέχασες. Ότι έγινε έγινε και πίσω δεν γυρνά.
Μην ρωτάς και μην απορείς. Πόνος είναι θα περάσει.
Όλα κάποτε περνούν. Όλα κάποτε φεύγουν.
Τίποτα δεν κρατά για πάντα. Λογικό είναι. Μεγάλο διάστημα
το πάντα και το ποτέ.

Εσύ να μείνεις καθηλωμένος στο είναι σου. Μην αλλάξεις για
θνητούς ανθρωπάκους.
Έτσι και αλλιώς θα φύγουν κάποια στιγμή και θα γίνουν
ανάμνηση.
Μπορεί να μην μείνουν καν σαν ανάμνηση απλώς μια
χαραιιά στο δέρμα.
Μπορεί απλά να χαθούν όλα μέσα σου.

Ποτέ και πάντα μεγάλες έννοιες αλλά έτσι και αλλιώς εσύ
έχασες, τι σε πειράζει τώρα;

Η απάντηση και η ελπίδα

Η απάντηση πάντα θα δίνει την ελπίδα αλλά ποτέ δεν θα θεραπεύει τον φόβο, ο φόβος, μεγάλη κουβέντα τώρα, ο φόβος που τροφοδοτεί το μίσος, το μίσος για το καθετί εκεί έξω. Έτσι η ζωή γίνεται μια επίγεια κόλαση και ακούς τους αγγέλους να τραγουδούν ότι η απώλεια της γης είναι το κέρδος του ουρανού. Όλα σε αυτήν την ζωή φτιάχνονται από πόνο ή ευχαρίστηση και αυτό είναι το πιο πικρό αστείο. Μερικές φορές δεν καταλαβαίνουμε καν την διαφορά αναμεσα στο πόνο και την ευχαρίστηση διότι νιώθουμε μωδιασμένοι, θέλοντας πάντα να δώσουμε την ελπίδα ότι όλα θα πάνε καλά. Ίσως να είναι όλα ένα παιχνίδι που δεν θα χάσουμε στο τέλος, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η νίκη είναι ολότελα δική μας. Πάντα δίνουμε ελπίδα αλλά δεν θεραπεύουμε τον φόβο. Έτσι το παιχνίδι συνεχίζεται σε άπειρο και αόριστο χρόνο, δεν έχουμε συμμάχους μα ούτε και αντίπαλους, διότι εμείς είμαστε και τα δυο. Συμμαχούμε με τον εαυτό μας θέλοντας να μας δώσουμε ώθηση προς την νίκη όμως βάζουμε και τα δικά μας εμπόδια. Σκεφτόμαστε πολύ, μιλάμε πολύ, ονειρευόμαστε λίγο, ακολουθούμε ακόμα πιο λίγο τα όνειρα μας. Γινόμαστε αντίπαλοι μας, προσπαθώντας να μας ριζούμε και πολλές φορές τα καταφέρνουμε. Η απάντηση θα είναι πάντα εκεί μπροστά μας, πάντα μας την λέει το όνειρο μας και πάντα α εμείς μια θα την ακούμε και μια θα την παρακούμε.

Η απάντηση πάντα θα δίνει ελπίδα αλλά δεν θα θεραπεύει τον φόβο.

Η ασπίδα

Τίποτα δεν μένει ανέγγιχτο από το πέρασα του χρόνου, μέχρι και οι πέτρες σμιλεύονται, μην μένει μέσα στο κλουβί των σκέψεων σου, μην αρχίζεις να αλλάζεις σκηνικά χωρίς να αλλάξεις από μέσα σου. Ο καιρός θα έρθει, ο καιρός θα σε αλλάξει, ο καιρός θα σε ισιώσει.

Μικρή η ζωή και εσύ μεγαλώνεις τόσο γρηγορά, φίλοι έρωτες λύπες και τύψεις όλα τα έχεις περάσει, όλα θα τα περάσεις και θα τα φέρεις ξανά πίσω στο μυαλό σου. Δεν θα αλλάξει αυτό. Εσύ είσαι αυτός που πρέπει να αλλάξεις. Κρατά ψηλά την ασπίδα, χτίσε τοίχο μεγάλο και δυνατό. Τίποτα δεν μένει ανέγγιχτο από το πέρασμα του χρόνου. Η ασπίδα καλά κρατεί. Να την δυναμώνεις να αντέχει περισσότερο . Θα σπάσει , θα γυρίσει , θα λυγίσει. Τι σημασία έχει να μην ζεις;

Πριν το αγνό φως πέσει σαν πέπλο και αδράξει την μέρα ετοίμασε την ασπίδα, μια νέα μάχη ξεκινά.

Η λήθη στην γωνιά

Εγώ δεν μπορώ να μείνω, με περιμένει η στιγμή της λήθης, καιρό με περιμένει στην γωνιά, μου χαμογελά κάθε μέρα όλο και περισσότερο, με ζητάει κοντά της. Κάθε μέρα ένας πόλεμος απέναντι της, μα είναι γλυκός και τρυφερός ο πολεμάς τούτος, τι μπορεί να πάει στραβά, να βρω γαληνή μέσα στην αγκαλιά της; Δεν είναι άσχημη αυτή η σκέψη. Αφήνεις όμως κόσμο πίσω σου, τους αφήνεις όλους και πηγαίνεις κοντά της. Πρέπει να μάθω την υψώνω την ψυχή μου μπροστά της. Τίποτα δεν μπορεί να πάει λάθος. Η στιγμή φτάνει αργά ή γρηγορά. Τον πόλεμο απέναντι της πάντα τον χάνεις, πάντα. Είναι απλώς θέμα χρόνου και θέλησης.

Να εκεί είναι, την βλέπεις;
Εκεί μας περιμένει όλους να πάμε.
Μας χαμογελά.
Την βλέπεις;

Η μορφή μηδαμινή

Μορφή που περνά και χάνεται είναι το πάθος και το άλγος των ανθρώπων. Μορφή πικρή και ανούσια πολλές φορές. Αυτή όμως μας τρώει την σάρκα και μας ξεριζώνει την καρδιά. Μας πετά καρφιά και δεν μπορούμε να κουνηθούμε, μα άλλοτε σαν χθες, μας αφήνει λίγο να ζήσουμε να χαρούμε να απολαύσουμε μερικές ηλιαχτίδες στο πρόσωπο μας αλλά πριν το καταλάβουμε πριν νιώσουμε την ζεστή αύρα, μας τραβά στα Τάρταρα. Υγρά και σκοτεινά μονοπάτια ο διάβας μας.

Έχει φίλες και φίλους, δεν τους σέβεται όμως και τους λέει φέματα. Έχει ελπίδες για κάτι καλύτερο, δεν το κάνει όμως γιατί ξέρει το αποτέλεσμα. Έχει και σένα να τις λες ότι θες. Ότι νομίζεις ότι πρέπει κάνεις για να κολυμπήσεις τα αγρία νερά της. Δεν κάνεις καλά. Δεν μου αρέσεις έτσι σε μισώ, φύγε.

Δεν έχει ουσία αυτή η μορφή, δεν έχει χρόνο, δεν έχει τα χεριά της ανοικτά. Δεν θα τα έχει ποτέ.

Γιατί όμως κάθεσαι; τα νερά είναι μαύρα και σου χρωματίζουν την ψυχή σου .

Εσύ όμως στέκεσαι εκεί και περιμένεις.

Δεν έχει ουσία , είσαι μορφή μηδαμινή.

Θάλασσα αλήθειας

Μετά την αλήθεια έρχεται η βροχή να ξεπλένει ότι έχει μείνει από τον προηγούμενο εαυτό σου. Δεν μένουν και πολλά. Αλήθεια σημαίνει πόνος. Λίγοι αντέχουν την αλήθεια. Ακόμα πιο λίγοι μπορούν να την ξεστομίσουν . Είναι στην φύση του ανθρώπου να ζει μέσα σε ένα όμορφο ψέμα. Αργά και σταθερά η θάλασσά των σκέψεων, η θάλασσά των λέξεων , η θάλασσά των αναμνήσεων θα φέρει την αλήθεια στην ακτή. Αργά και σταθερά θα ξεπλυθεί, ακόμα και για λίγο, πριν η παλιρροία την πάρει πάλι πίσω στα βαθύ του ωκεανού του μυαλού σου. Μην θάβεις την αλήθεια, θα βρει τον δρόμο της να σε πονέσει. Γίνε φίλος με την αλήθεια , γίνε φίλος με τον πόνο και όλα θα πάνε καλύτερα.

Δεν την φοβάμαι την θάλασσα, τον βυθό της φοβάμαι.

Θολά όνειρα

Μετά από την οργή που έβγαλες στον καθρέπτη, μένει μόνο η σιωπή των ματιών σου να σε κοιτάζει, θολή και μουσιεμένη από όνειρα που έχουν χαθεί. Κοιτάς αλλά δεν αναγνωρίζεις την στερνή φυσιογνωμία στον καθρέπτη, εκείνος σε κοιτά πίσω και προσπαθεί να καταλάβει τι πήγε στραβά, τι άλλαξε, τι σε έριξε μέσα στην άβυσσο χωρίς να μπορείς να ξανασηκωθείς. Ακουμπάς το ξύλινο κάδρο, μήπως και έτσι μπορείς να αισθανθείς κάτι, καθώς βλέπεις τις χαρρακιές που είχες κάνει πριν από καιρό, τότε πάλι τα είχες βάλει με τον άνθρωπο στον καθρέπτη. Συμβαίνει συχνά να μην τον αναγνωρίζεις, κάποιες μέρες λιγότερο και άλλες περισσότερο. Όλα γύρω σου δυσχεραίνουν τις καταστάσεις αλλά εσύ το προσπαθείς.

Προσπαθείς να δεις τα χαμένα και θολά όνειρα σου εκεί μέσα.

Θύμηση

Καμία πνοή σαν την πνοή της θύμησης. Κυβερνά πολύ καιρό τώρα το κεφάλι σου.

Πνοή απλή και μαγική. Θύμηση. Μια γεύση να πάρεις, καταλαβαίνεις πολλά, νιώθεις απίστευτα και στυγερά.

Δεν νιώθει η θύμηση, δεν θα σε παρηγορήσει. Απλώς θεατής σε σινεμά θα είσαι. Μήτε θα μπορέσεις να αλλάξεις μήτε και να κουνηθείς. Βαριά η μορφή της. Αλλάζει κάθε φορά που την βλέπεις, άλλοτε έρχεται σαν όνειρο, άλλοτε σαν σιέψη άλλοτε δεν την βλέπεις πουθενά, αλλά νιώθεις το δέρμα σου να ανασηκώνεται όταν σε ακουμπά η γλυκιά της διέγερση. Σε ανεβάζει .

Μοιραία τα μονοπάτια της όμως, μπορεί να σε ρίξει ,να σε πετάξει κάτω. Εσύ όμως δεν έρχεσαι και αντέχεις την βλέψη της. Η θύμηση θα σου δείξει του κόσμου το παραμύθι. Του δικού σου κόσμου. Γράφει γράφει γράφει και ποτέ δεν τελειώνει. Δεν έχει τελειωμό αυτό το βιβλίο. Έχει τέλος, αλλά θα είναι η αρχή του τέλους. Αλλάζει κεφάλαιο.

Πνοή απλή και μαγική η θύμηση. Άγγιξε την.

Ίσως

Μετά από λίγο έφυγα, άλλη μια αποτυχημένη ανάσα να με ακολουθεί, σαν ένα απαλό αεράκι να το νιώθω πάνω μου, είναι το δικό σου αεράκι είναι η δικιά σου αναπνοή που δεν με αφήνει να φύγω από δω, όμως δεν αντέχω άλλο, είσαι βάρος στο στήθος μου και πρέπει να σου ξεφύγω. Έχω βαρεθεί η αναπνοή μου να είναι και δική σου, να εξαρτάμε από σένα σαν να είσαι ο ήλιος μου, δεν χρειάζομαι τέτοιο ήλιο με καις και με πονάς κάθε μέρα όλο και πιο πολύ, θέλω τα σύννεφά να απαλύνουν τον πόνο μου ακόμα και ας μην ξυπνήσω ποτέ. Ακόμα και αν προσπαθώ να κινηθώ , σαν μαριονέτα με κινείς, τα νήματα είναι τρεμάμενα και τα χέρια σου παγωμένα, πρέπει να απομακρυνθώ όσο γίνεται πιο μακριά , πρέπει να σε τελειώσω πριν προλάβεις και με απορροφήσεις.

Να φύγω, να τρέχω, να ζω,

Θα φύγω, θα τρέξω, θα ζήσω .

Ίσως.

Κέρδισε την πίσω

Χάνουμε την ουσία κοιτάζοντας την αξία.
Παλεύουμε ανούσια ξεχνώντας την ιδιά την μάχη.
Μιλάμε χωρίς να βγαίνει φωνή.
Ακούμε μα δεν καταλαβαίνουμε.

Τι έζησες; Τι άκουσες; Τι είδες;

Μέτρα τις σκιές που άκουσες.
Θυμήσου τις μορφές που είδες.
Ζήσε την ιδιά στιγμή ξανά και ξανά.
Μίλα αλλά όχι με λέξεις ενωμένες.

Τι έχασες; Τι πάλεψες; Τι θυμήθηκες;

Βρες την απάντηση κέρδισε την ζωή σου πίσω.

Κραυγές σιωπής

Όσο και αν προσπαθείς να αλλάξεις κάτι μερικές φορές το γυαλί δεν φτιάχνεται. Έχει σπάσει και πρέπει να πάρεις άλλο. Δεν υπάρχει αδιέξοδο πάρα μόνο παράδρομος. Αλλάζεις πορεία και μαζί αλλάζεις και γυαλί . Μην προσπαθείς, άλλαξε. Άλλαξε εσύ, άλλαξε την πλάση γύρω σου και φύγε.

Μπορείς να φωνάζεις όσο θες μπορείς να μιλάς αλλά τα λογία δεν είναι πάρα μόνο λέξεις που βγαίνουν από το στόμα σου. Πράξεις, πράξεις θέλει η ζωή και αγώνα. Μην μένεις στην σιωπή. Δεν θα αλλάξει τίποτα έτσι. Η σιωπή δεν είναι χρυσός, είναι κατάρρα. Να φωνάζεις, να ακούς, να ζεις. Να μην σιωπαίνεις ακόμα και στους πιο χαλεπούς καιρούς. Όλα μέσα σου θέλουν να ζήσουν και θα το κάνουν, με λάθος και με σωστές επιλογές.

Μην βγάζεις κραυγές σιωπής. Σβήσε την σιωπή σου και προχωρά.

Λάθη γραμματικά

Μου λείπουν οι λέξεις, οι όμορφες λέξεις. Δεν χρειάζεται να είναι πολλές. Μου λείπουν όμως.

Λες ότι δεν πρέπει, φοβάσαι να δεις τον ήλιο το πρωί. Δεν λες όμως τι είναι αυτό που φοβάσαι.

Ο φόβος δεν περιμένει, στέκει αγέρωχος και βλέπει.

Κάθε λάθος σου μια καινούργια απειλή, κάθε λάθος και μια πληγή.

Επιμένεις ότι δεν κάνεις λάθος, ότι δεν έχεις πληγή. Την βλέπω όμως, πονάω και εγώ.

Γιατί ξέπεσες έτσι καρδιά μου; Γιατί πας σε άλλα χεριά;

Ψάχνεις να βρεις κάτι που δεν υπάρχει

Αφήνεις κάτι που σου έδωσε χαρά κάποτε. Ασφάλεια ζητάς ει των έσω, αλλά ξέρεις ότι είναι λάθος.

Λείπουν οι λέξεις από τα χείλη μου, λείπουν και τα δικά σου.

Οι λέξεις απλά λάθη γραμματικά.

Λεπτή κόκκινη γραμμή

Περνάει πάνω από το δέρμα, αφήνει πίσω μια λεπτή κόκκινη γραμμή, βγάζει τα συναισθήματα προς τα έξω και περιμένει μέχρι να τελειώσουν. Βρίσκονταν εκεί μέσα, καιρό τώρα, αιουμπισμένα στην άκρη του μυαλού. Στοιβαγμένα ήταν, κάποια στιγμή θα έβγαιναν και αυτά στο φως του ηλίου. Κάθε φορά και μια βαλίτσα σκέψεων έπρεπε να μπει στην αποθήκη των αναμνήσεων. Κάθε φορά και ένα γράμμα σταλμένο με δάκρυα. Τώρα πια δεν υπάρχουν βαλίτσες, δεν υπάρχουν γράμματα, τα στρυμωγμένα στην γωνιά φτερά αρχίζουν να πετούν μακριά μέσα από την κόκκινη γραμμή.

Λεπτή μικρή κόκκινη γραμμή που αναβλύζει φτερά .

Λιθαράκια

Εκεί που μια μέρα αποφασίζεις να αλλάξεις τα μικρά πράγματα, τότε μόνο βλέπεις ότι ο τοίχος μπροστά τους γίνεται όλο και μεγαλύτερος, νιώθεις ότι μεγαλώνει κάθε φορά που πλησιάζεις, όσο ρίχνεις έναν τότε ένας δεύτερος αναδιπλώνει από το πουθενά και σε κατακλίνει πάλι. Η αλλαγές είναι πιο δύσκολες και πιο αβάσταχτες από όσο φαντάζεσαι, ακόμα και στα μικρά και ασήμαντα. Βέβαια εδώ που τα λέμε δεν υπάρχουν μικρά και ασήμαντα, κάθε λιθαράκι σου είναι έτσι φτιαγμένο ώστε να συνυπάρχει με το όλον σου. Ρίχνοντας ένα τοίχο δεν θα καταφέρεις και τίποτα, μιας και η ζωή σου έχει πάρει την δική της ρότα. Σε αυτήν την πορεία, μπορείς να στρέψεις ελάχιστα, αλλά δεν αλλάζει πια.

Τότε ίσως καταλάβεις ότι όντως και τα μικρά και τα ασήμαντα έχουν αξία και θελημένα βρίσκονται εκεί. Δεν πειράζουμε τα λιθαράκια που μας στηρίζουν. Τα ακολουθούμε.

Ματωμένο φτερό

Δεν έχεις βρει την ουσία και είσαι εδώ και προσπαθείς να πετάξεις.

Δεν μπορείς, σε έχουν δεμένο στη γη, να τυραννιέσαι να προσπαθείς πετάξεις, δεν μπορείς μην το παλεύεις.

Δεν θα τα καταφέρεις ποτέ. Είναι ματωμένο το φτερό σου και το βλέπω.

Δεν υπάρχουν εδώ, δεν είσαι προορισμένος να ζεις εδώ, σε καταλαβαίνω, έτσι ήμουν.

Δεν πονάω άλλο πια, νιώθω γαλήνη, είναι σαν την κόκκινη γαλήνη που την αισθάνεσαι μουδιασμένος.

Δεν θα σου πω μείνε, δεν μπορείς, δεν θα σου πω φύγε, έχεις ήδη φύγει.

Δεν θα πετάξεις πια, το βλέπω το φτερό σου και είναι κόκκινο. Θα έχεις και εσύ σύντομα την δική μου γαλήνη.

Δεν μπορώ να σου δώσω τα δικά μου φτερά, τα βλέπεις, είναι και αυτά κόκκινα.

Δεν είμαστε για εδώ, δεν είμαστε για εδώ σου λέω.

Αλλά που θα πας;

Μπορείς; Που θα πετάξεις;

Μπορείς; Που θα δώσεις πια την ουσία σου;

Μπορείς; Ποιες θηλιές να ξεμπερδέψεις; μπορείς;

Δεν υπάρχουν πια, είναι ματωμένο το φτερό σου

Μεγάλη άσχημη ταχύτητα

Μα πόσο θα τρέχεις;
Γιατί δεν σταματάς λίγο;
Δεν προλαβαίνω σου λέω.
Δεν ζω σου λέω.
Είσαι πολύ γρήγορος για μένα.
Δεν ζω σου λέω.
Δεν προλαβαίνω σου λέω.
Γιατί δεν με περιμένεις;
Περίμενε να υπάρξω λίγο.
Δεν μπορώ μόνος εδώ.
Γυρνάς γύρω γύρω αλλά δεν σταματάς.
Χτυπάς και πονάς αλλά δεν σταματάς.
Χάνεσαι και πίσω γυρνάς αλλά δεν σταματάς.
Παλεύω μαζί σου αλλά πάντα με νικάς.
Σαν θεριό στέκεσαι μπροστά μου.
Δεν μπορώ να σε σταματήσω.
Δεν θέλω να υπάρξεις.
Όταν υπάρχουνς πεθαίνω.
Όταν υπάρχουνς με ματαιώνεις.
Όταν υπάρχουνς με κόβεις.
Όταν υπάρχουνς δεν υπάρχω.
Γιατί δεν σταματάς λίγο;
Εσύ είσαι ο κυρίαρχος και πάλι δεν σταματάς.
Αέναη πυγμή και πόνος.
Σταμάτα να σε δω για λίγο, να σε νιώσω.

Εσύ, μεγάλη και άσχημη ταχύτητα, εσύ.

Μέρα δύσκολη

Μέρα δύσκολη, πρόφαση να μην την κοιτάξεις θα βρεις, θα περάσει, τι θα μείνει;
Χρόνος που περνά είσαι, κόκκος σε κλεψύδρα που μετρά ανάποδα μέχρι να έρθει το τέλος.

Πρόφαση θα είναι να μην βλέπεις αυτό που θες. Θα αναλώνεσαι σε άδειες αγκαλιές. Μαύρες ψυχές θα σε κυνηγούν.

Όλα αυτά γιατί; Για να μην ζεις , για να αποφύγεις το δράμα της ζωής και της αγκαλιάς.

Πολλοί θα σου μιλήσουν, άλλοι στην καρδιά και άλλοι στα αυτιά. Κάποιους θα εμπιστευτείς άλλους θα πονέσεις, κάποιοι θα έρθουν μαζί σου και άλλους θα τους αφήσεις πίσω στο πουθενά απλά να σε κοιτούν.

Επιλογές.

Επιλογές είναι αυτό που ξεχωρίζεις τους ανθρώπους. Σωστό και λάθος δύο λέξεις.

Σωστό και Λάθος, δυο νεράιδες ίδιες και δεν τις ξεχωρίζεις.

Ποια κρατά το καλό ραβδί και ποια αυτό που θα σε πονέσει , κάνεις δεν ξέρει. Στο τέλος, το αποτέλεσμα είναι αυτό που μετράει και αυτό που θα σου δώσει την αξία.

Επιλογές για την δύσκολη μέρα να κάνεις.

Να την ζεις και να πονάς. Να νιώθεις.

Μέρα λευκή όπως η πόρτα

Μέρα χαμένη και λευκή, μέρα ξεινά και μέρα τελειώνει.
Μέρα είναι ομορφιά μέρα και λύση.
Πόσες μέρες χαράμισες; Πόσες ακόμα έχεις;

Πόσες νύκτες δεν κοιμήθηρες και πόσες παρακάλεσες τον
Ορφέα να σου σιγοτραγουδήσει;

Κάθε μέρα μια ζωή, κάθε ζωή μια πόρτα, κάθε πόρτα και
ένας πόνος. Εσύ διαλέγεις την πόρτα αλλά ο πόνος θα μείνει.
Αυτό να έχεις στο μυαλό σου.

Ποια μέρα είναι αυτή που θα πεις όχι; Ποια μέρα είναι αυτή
που θα καταλάβεις ότι οι βασιλιάδες δεν υπάρχουν και οι
πριγκίπισσες απλά βαρέθηκαν να περιμένουν.

Να νιώθεις την πόρτα και το χτύπημα της. Δεν χρειάζεται να
σκιεφτείς. Το ζωτικό από πίσω ξέρει, θα σου πει το μυστικό.
Μην σιέφτεσαι, άκου τι σου λέει κουκουβάγια πάνω στον
ωμό σου και αυτή ξέρει.

Στένεσαι μπροστά σε μια πόρτα. Άκου τι σου λένε. Εσύ
κάνεις την κίνηση.

Μέρα χαμένη και λευκή η μέρα που θα διαλέξεις την πόρτα
να διάβεις.

Μερικές φορές

Μερικές φορές που δεν σιέφτεσαι, που δεν θες να υπάρχουν, που νιώθεις ότι ο καθείς χτύπος της καρδιάς μου ίσως είναι και ο τελευταίος, τότε και μόνο αξίζει να ζήσεις, τότε και μόνο τότε πρέπει να δώσεις στον εαυτό την μοναδική ευκαιρία να προχωρήσεις. Είναι η στιγμή που νιώθεις ότι όλοι γύρω σου δεν σε βλέπουν, δεν σε αγγίζουν, δεν σε γεύονται, νιώθεις ότι απλά περνάς σαν αέρινη μορφή αναμεσά τους χωρίς να μπορείς να κάνεις τίποτα απολύτως. Εκεί στην άυλη και ανύπαρκτη αυτή μορφή είναι που πρέπει να προσπαθήσεις. Αυτές οι στιγμές έρχονται συχνά, ο χρόνος όμως κυλά τόσο γρηγορά που μερικές φορές δεν τις καταλαβαίνεις καθόλου.

Μερικές φορές, όταν νιώθεις άδειος, ίσως πρέπει να νιώσεις ένα τίποτα, για να αποδείξεις στο εγώ σου ότι είσαι κάτι.

Μετά

Μετά;

Μετά από τι; Μετά από ποιον;

Μετά από ποιον θεό θες να ζητήσεις τα ρέστα από τα πεπραγμένα.

Λέξη με τέσσερις γράμματα, δυνατή σαν πέτρα που πέφτει και παφλάζει σε ήρεμα νερά.

Μετά δεν πρέπει να ρωτάμε, εσύ που τώρα διαβάζεις, δεν ξέρεις το μετά, δεν ξέρεις το μέλλον σου.

Το μετά είναι μέλλον.

Το δικό μου μετά έχει κιόλας επέλθει. Το δικό μου μετά το ξέρω και το αντικρίζω με πάθος και τόλμη.

Αυτός που δεν φοβάται το μετά, δεν φοβάται την ιδιά την ζωή. Μετά έτσι και αλλιώς δεν θα έχει νόημα.

Μετά από την ζωή, δεν έχει νόημα.

Μετά;

Μην σε νοιάζει νεράιδα μου μετά.

Μην σε νοιάζει παλικάρι μου μετά.

Το μετά το σπέρνουμε ακόμα.

Μετατροπή της μοναξιάς

Μετατρέπουμε την μοναξιά μας σε ελευθέρια και πορευόμαστε μαζί της σαν δυο παλιοί καλοί φίλοι. Μιλάμε μαζί της, όχι γιατί δεν έχουμε άλλον άνθρωπο δίπλα μας αλλά γιατί αυτή μας ακούει και στένεται να μας κοιτά με ματιά αδειανά γεμάτα με θάλασσες. Ποτέ δεν μας παραπονιέται , δεν μας αντιλέγει, υπομένει όλους του πόνους μας. Η πίεση που ασκεί είναι μεγαλύτερη από αυτήν που μπορούμε να αντέξουμε αλλά για δεσ και λίγο γύρω σου, όλοι με έναν περίεργο και ανιαρό τρόπο την αντέχουμε , την υπομένουμε χωρίς πραγματικά να μας ακουμπάει. Βέβαια όλα αλλάζουν το βραδύ, αχ αυτό το έρημο και έρημο βραδύ που μας κοιτάει και ξυπνά την μοναξιά που κοιμάται τόσο γαλήνια μέσα στο νεκρικό της κρεββάτι.

Τότε μετατραπούμε την μοναξιά μας σε ελευθέρια και κοιμόμαστε μαζί της.

Μια ανθρώπινη στιγμή

Πάντα θα υπάρχει κάποια χρονική στιγμή που θα νιώσεις κάτι δυνατό. Το κλάμα, το μίσος, το δάκρυ, το χαμόγελο η γαληνή. Πάντα θα υπάρχει κάποια στιγμή που δεν θα μπορείς να εξηγήσεις τι ακριβώς πρέπει να νιώσεις και πως. Το χάδι, το φιλί, το βλέμμα, το χαμόγελο η γαληνή.

Στιγμές είναι η ζωή έτσι και αλλιώς, φύλλα πάνω σε δέντρο που σιγά σιγά πέφτουν, όχι με εποχές αλλά με στιγμές. Μπορείς να αδειάσεις τα φύλλα σου χωρίς να πεθάνεις. Μπορείς να ζεις σαν ένα δέντρο χωρίς φύλλα αλλά και πάλι δεν θα αντέχεις το κρύο, το κρύο που οι άλλοι θα σου δίνουν και θα σε πολεμάνε. Κράτα τα φύλλα λοιπόν, θα τα χρειαστείς για τον επόμενο καιρό. Κράτα τις στιγμές σου, θα τις μοιράσεις έτσι και αλλιώς. Μια ανθρώπινη στιγμή είναι αυτό που χρειάζεσαι. Ένα φύλλο να σου κρατήσει το κρύο.

Το χάδι, το φιλί, το βλέμμα, το χαμόγελο, το κλάμα, το μίσος, το δάκρυ, το χαμόγελο, η γαληνή.

Μια ρουτίνα

Όλα μια ρουτίνα που μέσα της σκουριάζεις και δεν μπορείς να κουνηθείς. Είναι αυτή η αίσθηση απραξίας που μοιάζει να σε δένει πάνω στο κρεβάτι μου, τα δεσμά τα περνάς μονός σου γύρω από τα χεριά σου, τα σφίγγεις όλο και περισσότερο ώστε να πονάνε, έτσι λες ότι είναι το σωστό, ο πόνος είναι αυτό που σε κρατά στην ζωή. Οποίος πονάει σημαίνει ότι ζει και οποίος ζει πρέπει να πονάει. Έχεις επιλέξει πολύ προσεκτικά τα δεσμά που θα σε κρατούν εκεί κάτω. Στο χέρι βλέπεις την κόκκινη γραμμή και έτσι την αισθάνεσαι πολύ κοντά σου και ζεστή σα να σε αγκαλιάζει και σα νιώθεις να κυλά νομίζεις ότι σου μιλάει και ότι ζει και αυτή μαζί σου. Σκουριασμένο και κόκκινο κορμί που βρίσκεσαι εκεί κάτω, γιατί να μην μπορείς να ανοίξεις το ματιά του μυαλού σου να ταξιδέψεις κάπου μακριά, κάπου που κάνεις δεν θα σε ακουμπά, ούτε τα δεσμά ούτε ο χρόνος.

Ο χρόνος έχει περάσει όμως, η κόκκινη γραμμή σταματά και τα δεσμά αρχίζουν να λύνονται. Δεν πονάει πια.

Μικρές δόσεις ευτυχίας

Όλα μέσα σου είναι ευτυχία, από το πρωινό ξύπνημα μέχρι το δειλινό. Δεν γνωρίζεις το αντίθετο και δεν θέλεις να το γνωρίσεις. Κάνεις ευχές, όνειρα , άλλοτε μικρά και άλλοτε μεγάλα. Τίποτα από αυτά δεν έχει σημασία άμα δεν νιώσεις την ευτυχία σου το πρωί. Μικρές δόσεις μέσα στην ημέρα. Όταν το ήταν και το είναι παίρνουν ζωή, τότε μόνο το καταλαβαίνεις. Δεν υπάρχει ήταν , δεν έχει φυτρώσει ακόμα. Χρειάζεται χρόνος. Το θα δεν υπάρχει, δεν έχει φυτρώσει ακόμα. Χρειάζεται χρόνος. Η ευτυχία είναι η ιδιά η ζωή, μέσα σε λόγια που δεν έχουν ειπωθεί, μέσα σε λέξεις που δεν έχουν γραφτεί. Μην χαραμίζεις την ευτυχία σου για λογιά και λέξεις που δεν έχουν ειπωθεί και δεν έχουν γραφτεί. Μέσα από το είναι σου να νιώθεις και να λες ότι μπορείς να βγεις από το πηγάδι της ζωή σου, από το πηγάδι των σιέψων σου. Λίγη σημασία η υπόσταση όταν λογιάζεις το πως και το γιατί. Αυτό που διαβάζεις τώρα και χαμογελάς είναι ευτυχία, αφού σε βλέπω, αφού σε νιώθω , μοναχή ψυχή και εσύ. Μεγάλο κομμάτι την παροδικής μας ζωή η μοναξιά. Αλλά και εκεί μέσα μπορείς να βρεις την ευτυχία. Μπορεί και να πέρασε από μπροστά σου μόλις τώρα. Μικρές δόσεις να ζεις αλλά με όλο σου το είναι, όλη σου την ψυχή. Όλο αυτό που μπορείς να βγάλεις προς τα έξω. Εσύ είσαι η αλλαγή στον καθρέπτη.

Όλα σε μικρές δόσεις.

Μικρή γωνία

Αυτή είναι η μικρή γωνία του σπιτιού μου. Εκεί είμαι καθισμένος ώρες ολόκληρες καθώς οι τοίχοι γύρω μου ολοένα και με πλησιάζουν, ο ήλιος έχει χαθεί και έχει δώσει την θέση του σε κάτι σκοτεινό που ίσα που φωτίζεται από τα κεριά της πόλης. Σε εκείνη την γωνιά βρισκόμουν μόνο αγαλλίαση, εκείνη η γωνιά με ξέρει πολλά χρόνια τώρα, δεν ρωτάει, πάρα μόνο είναι εκεί όταν την χρειαστώ. Ήχοι από δω και από εκεί ακούγονται και σπανέ την σιωπή μου. Ακούγονται σαν ήχοι που προσπαθούν να μπουν στην ψυχή μου, όμως πια αυτό δεν γίνεται, δεν χωράει τίποτα εκεί πια, έχει κλείσει καιρό τώρα, σε γνωστούς και αγνώστους καιρούς πολλοί δεν θα καταλάβουν, αλλά δεν υπάρχει τίποτα εκεί πια. Μόνο εκείνη η μικρή γωνιά του σπιτιού μου, εκείνη με ξέρει. Εκείνη είναι η φίλη μου.

Εκείνη στην μικρή γωνιά να κάτσω και ας μην υπάρχω μετά.

Μικρό νεκρό παιδί

Μικρό παιδί και τέλειο, χωρίς να έχει κάποιος λάθος πάνω του, χωρίς να είναι λερωμένο, χωρίς να ακουμπά κάτι. Μια υπόσχεση συναισθημάτων είναι, γεμάτη και δίκαιη στο άδικο τούτο κόσμο . Η ζωή ανθίζει γρηγορά και τα πέταλα της μένουν λίγο, αυτή είναι η γοητεία της ζωής. Ήταν θησαυρός για την μητέρα του, μα όχι πια. Η υπερηφάνεια του πατερά του, μα όχι πια. Σε μένα λοιπόν που το μετακινώ από το ένα μέρος των ζωντανών , σε αυτό τον τόπο της λησμονιάς , δεν μπορείς πια να απαντήσει, ούτε να γνέψει το στυφό του βλέμμα. Η λαβή μου είναι η κίνηση μου, είναι το άκουσμα του θανάτου, το άγγιγμα της κρύας θέλησης μου. Πήγαινε να ξαπλώσεις λοιπόν μικρό και κρύο σώμα, πήγαινε στο τελευταίο σου κρεβάτι. Τα χεριά σου χλωμά να ακουμπούν στο στήθος σου. Τόσο ήρεμο σε βλέπω , τόσο ήρεμο χωρίς να ακούς την κραυγή του θανάτου που σε φωνάζει. Αυτοί που κλαίνε για το σώμα είναι αυτοί που απρόθυμα επιβιβάστηκαν μαζί μας στο ταξίδι. Και όλα αυτά που ακούσαμε και γνωρίσαμε και μας είπα, είναι αυτά που μας έχουν απογοητεύσει.

Μικρό σώμα και ακίνητο κλαδί, μείνε εκεί , μέσα στις σκέψεις σου για πάντα.

Μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου;

Είπες φεύγω, είπες δεν θέλω να μείνω.

Μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου;

Είναι λαβύρινθος εκεί μέσα και θα χαθείς.

Μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου;

Είναι σκοτεινά και κρύα, δεν ζει κανείς εκεί.

Μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου;

Απότομα και περίεργα πράγματα συμβαίνουν εκεί μέσα.

Μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου;

Μπορείς να προσπαθήσεις αλλά θα αποτύχεις.

Μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου;

Δεν αρκεί να θες, δεν αρκεί που κλαις.

Μπορείς να διαβάσεις το μυαλό μου;

Δες θα μάθεις ποτέ τίποτα.

Μπορείς;

Μήνυμα ελπίδας

Μήνυμα ελπίδας έρχεται στον ύπνο μου κάθε βράδυ, ποτίζει τα όνειρα μου με γαλήνιο νερό ελευθέριας. Αναρωτιέμαι τι είδους ελευθερία μπορεί να τρέχει στον νου μου όταν τα ματιά αντιριζούν τόσο αδικία γύρω μας. Τι είδους ματιές να ριζουμε στον άγονο κόσμο και ποια παρόρμηση να μας ξαφιάζει αφού συμμετέχουμε όλοι νεαρά στο ατέλειωτο βασανισμό των ψυχών. Όχι δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Κάποιοι από μας έχουν γεννηθεί με ένα άστρο πάνω τους, ένας από αυτούς είμαι και εγώ, δεν είναι εύκολο να είσαι μονός σου, δεν είναι εύκολο να σιέφτεσαι διαφορετικά από τις κοινότυπες και περασμένες ιδέες. Άνθρωποι πολλά μου είπαν όχι , άλλοι πάλι έμειναν λίγο , άλλοι με πλήγωσαν και άλλοι με έκαναν να γελάσω. Η ελευθερία δεν φεύγει από τα ματιά μου όμως. Δεν αλλάζει ο ποταμός την φορά του , όσο και αν τον χτυπάνε, όσο και αν το βασανίζουν.

Μείνε και γίνε αυτό που θέλεις. Μερικές φορές θα είναι ο δύσκολος δρόμος. Τίποτε δεν είναι εύκολο, τίποτε δεν πρέπει να είναι εύκολο. Αν ήταν εύκολο θα το έκαναν όλοι. Δεν το κάνουν, το βλέπεις , το βλέπουμε κάθε μέρα.

Αγαλλίαση και εσωτερική γαλήνη, να είσαι καλά με αυτό που τώρα έχεις. Όχι με αυτό που νομίζεις ότι ήταν καλό να είχες. Μήνυμα ελπίδας αυτής της σκέψης. Μικρή ζωή και γελαστή. Περαστικοί και φυγαλέοι είμαστε.

Ζωή.

Τρία γράμματα.

Τρία δύσκολα γράμματα.

Νέα πνοή

Καινούργια πνοή θα πεις , καινούργια ανάμνηση θα δεις. Θα σου ξημερώσει μπρος τα ματιά σου .

Μην απορείς και μην πιστεύεις σε αν, μην είσαι διατακτική ύπαρξη. Να είσαι δεικτική.

Κάθε όνειρο μια καινούργια πόρτα και μόνο εσύ κρατάς το κλειδί.

Μα μην φοβηθείς να ξεκλειδώσεις την ψυχή σου. Μικρή η ύπαρξη σε τούτο τον κόσμο αλλά πιο μικρή η θέληση άμα δεν την πλάσεις σωστά και όπως πρέπει.

Κάνεις δεν θα σε βοηθήσει, μηδέ και θέλει. Κάνεις δεν θα σου πιάσει το χέρι να σου πει που να πας.

Κομμάτι κρέας μόνο και περιπλανώμενο εσύ. Έχεις όμως πολλά κλειδιά και πολλούς πόνους.

Θα τα ξεπεράσεις όλα και θα είσαι καλύτερα. Απλά πρέπει να ζυγίσεις το εγώ σου. Να το χειραγωγήσεις ,να ξεφύγεις από άσκοπους πειρασμούς και ανούσιες ουσίες που το μόνο που θα καταφέρουν είναι να σε αλλοιώσουν μέσα στο χωρόχρονο σου.

Καινούργια πνοή θα πεις, που δεν θα την έχεις ξαναπεί και θα θες να την νιώσεις όλο και πιο βαθιά.

Καινούργια ανάμνηση θα δεις, που δεν θα την έχεις ξαναδεί, αλλά θα είναι πολύχρωμη και ωραία. Εκεί που πιστεύεις σε μάγια και όμορφα τριαντάφυλλα που βγαίνουν στην επιφάνεια.

Καινούργια πνοή θα σου ξημερώσει, πρέπει να ανοίξεις τα ματιά σου να κοιτάξεις μακριά και να ευχαριστηθείς την πνοή. Μην απορείς, δώσε, και άμα πονάς απλά νιώσε.

Νοητά δεν υπάρχουν

Νοητά δε μπορείς να φύγεις, νοητά δεν μπορείς να δεις ,
νοητά δεν μπορείς καταλάβεις ότι δεν μπορείς πιάσεις.

Νοητά είσαι εκεί αλλά η σιέψη έχει ήδη φύγει, ταξιδεύσεις σε
άλλους κόσμους σε άλλα χωρικά.

Εκεί που όλα είναι χαρούμενα και γλυκά, σαν το φιλί της θεάς
Μάνας .

Μείνε εκεί και μην γυρίσεις , δεν χρειάζεται να ζεις νοητά.
Αυτό ο κόσμος δεν είναι για σένα.

Νοητά δεν μπορείς να φύγεις.

Νοητά δεν μπορείς να δεις.

Νοητά δεν μπορείς να καταλάβεις πάρα μόνο όταν νιώσεις
και πιάσεις το όνειρο σου.

Μόνο νοητά ζεις και δεν πρέπει.

Όμορφα , παράξενα

Όμορφα να ξυπνάς, όχι το πρωί.
Όμορφα να γελάς, όχι με αστεία.
Όμορφα να κοιτάς, όχι αυτό που θέλεις
Όμορφη η ύπαρξη σου.

Παράξενη ζωή σου δώσαν, δεν την διάλεξες.
Παράξενα τα πεπραγμένα γύρω σου , δεν τα βλέπεις.
Παράξενο μου ζωτικό σε τι δρόμους τώρα τριγυρνάς;
Παράξενη μου αύρα.

Όμορφα και παράξενα αυτά που ελπίζεις.

Όμορφο ψέμα στυγερή αλήθεια

Είναι δυνατές οι σκέψεις τον αλογίστων ανθρώπων. Να πάρεις μαζί σου παλτό γιατί είναι και κρύες. Πολλοί περιπλανώμενοι θα σκεφτούν, λίγοι θα μιλήσουν, ακόμα πιο λίγοι θα σου πουν αυτό που θες.

Όμορφο μου ψέμα και στυγερή μου αλήθεια.

Ζουν σε σώματα ξένα και από παραμυθία βγαλμένα αυτοί που σκέφτομαι κρύα και παγωμένα. Ζουν χωρίς να το θέλουν και εις βάρος των άλλων, των δήθεν χαμηλών και ωραίων. Δεν μιλούν ποτέ για φωτιές και νύκτες με αστέρια. Παρά μόνο για αγρίους και μοχθηρούς χειμώνες.

Όμορφο μου ψέμα και στυγερή μου αλήθεια.

Θα τους ακούσεις, οι σκέψεις τους βγάζουν κραυγές. Απεγνωσμένες ψάχνουν να βρουν αντίκτυπο αλλά μάταια. Ζουν μονοί. Μονοί λοιπόν προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τα πάντα και αυτόν τον λαβύρινθο που άλλοι ονομάζουν ζωή και άλλοι κόλαση.

Όμορφο μου ψέμα και στυγερή μου αλήθεια.

Λαβύρινθος λοιπόν που καθώς εισχωρείς μέσα αλλάζει, μεταβάλλεται, πλάθεται αλλιώς για να μην συνηθίσεις και βρεις αυτό που ψάχνεις. Έτσι και αλλιώς δεν θα το βρεις. Αλλά πρέπει να συνεχίσεις να ψάχνεις. Να συνεχίσεις να περπατάς προς τα εμπρός. Άσε τους ανθρώπους με τις κρύες σκέψεις να ακολουθούν. Εκείνοι είναι χαμένοι πρώτου και ξεινήσουν.

Οργή

Οργή φαίνεται να πνέει έξω.
Κοιτά από το παράθυρο.
Κοιτά τι ωραία που βρέχει.
Μην φοβάσαι να βραχείς.
Να αγαπάς ότι νιώθεις.
Να νιώθεις ότι μπορείς.

Οργή φαίνεται να πνέει έξω.
Είναι μοχθηροί αυτοί οι άνεμοι.
Δεν σε πονάνε όμως.
Σε παίρνουν μακριά να ηρεμήσεις.
Δεν θα σε αφήσουν να ησυχάσεις.
Καλύτερα έτσι, πρέπει να βρίσκεις σε κίνηση.

Οργή και ας μην της φαίνεται.
Άνοιξε τον ορίζοντα σου στην χαραμάδα.
Άνοιξε να νιώσεις, τι μπορεί να σου διδάξει.
Μεγάλος δάσκαλος η οργή.
Μεγάλος δάσκαλος μα πονηρή.
Για δεσ που σε ζητά και σε ποθεί.

Οργή και ας μην της φαίνεται.
Σε ποθεί, θα σου τα μάθει.
Μην την ακούς πάντα.
Να την ακούς και να την προσέχεις όταν πρέπει.
Μην παίρνεις αποφάσεις μαζί της.
Δεν θα είναι σωστές.
Οργή φαίνεται να πνέει έξω.
Οργή και ας μην της φαίνεται.

Πέτρα

Κοιτά πέρα από την πέτρα, κοιτά το παρελθόν της , είναι σκληρό και τραχύ.

Την χτύπησε αέρας, νερό, κεραυνοί. Την ιστορία της την τραγουδήσαν οι μάγισσές του βαλτού και τα ζωτικά του δάσους με τα δέντρα που χορεύουν.

Είναι μεγάλη η ιστορίας της, αλλά δεν την πτοεί , στέκει αγέρωχη και θαρραλέα, έχει πολλά ακόμα να ζήσει και να διηγηθεί, έχει πολλά να αντιμετωπίσει.

Κοιτά την πέτρα πως αντέχει, πέτρα να είσαι και εσύ. Οι πέτρες επιβιώνουν κάθε κακουχία, εσύ πονάς και το δείχνεις.

Πετρά να είσαι.

Πολύτιμο λουλούδι

Ποιος είναι αυτός που θα πει ποια είναι η δική μου επιθυμία, αυτός είναι ο χωρισμός της ζωής μου, αυτός είναι χρόνος μου μακριά σου. Το δέρμα μου μυρίζει ακόμα το άρωμα σου , στο χέρι μου κρατάω ακόμα το δικό σου. Μόνο το όνειρο έχει μείνει να μου δείχνει την θύμηση σου, την θύμηση του παρελθόντος , αυτό που ζήσαμε και γευτήκαμε.

Ονειρεύομαι ότι ο δεσμός είναι ένας κόμπος μιας καρδιάς. Μα δεν πλησιάζουμε να ακουμπήσουμε την φωτιά που μας καίει , δεν τολμάμε να ανοίξουμε τα ματιά μας και μιλάμε μόνο με το βλέμμα. Για αυτό όλα μένουν στον παρελθόν χωρίς να το αξίζουμε, μονάχα ότι το ζήσαμε. Και όμως το χάσαμε και κρυφτήκαμε.

Σαν ένα λουλούδι που μας φαίνεται τόσο πολύτιμο για το κόψουμε το παρελθόν.

Πορεία ανθρώπου

Πλησιάζει η μέρα και το νιώθεις.
Νιώθεις το ρίγος να σε διαπερνά, ρεύμα είναι και αυτό, αλλά
ψυχρό, κρύο, πολικό.
Μεγαλώνεις, ωριμάζεις, μετράς χρόνο, μετράς νούμερα.
Ιδεολογίες που σου διδάξαν άνθρωποι σκυθρωποί και ξένοι.

Πιστεύεις ότι σου λένε. Πίστευες ότι σου λέγανε. Ακόμα
πιστεύεις.

Πορεία ανθρώπου έχεις χαραξεί. Πορεία ανθρώπου σου
χάραξαν.

Θα κάνεις αυτό, μετά εκείνο , μετά το άλλο.
Μετά θα ζήσεις και θα φύγεις έτσι.
Πλησιάζει η μέρα που θα αλλάξουν όλα αυτά.
Το αισθάνεσαι σιγά σιγά ότι δεν είσαι για εντολές,
Το νιώθεις ότι θα πάρεις εσύ το μαχαίρι σε λίγο.
Μεγαλώνεις , μετράς χρόνο. Σταματάς και μετράς εμπειρίες
και γεγονότα.

Εσύ είσαι ο δάσκαλος σου.
Πορεία ανθρώπου χάραξε για σένα.

Προορισμός αόριστος

Σε γεμάτο τραίνο, είμαι κουρασμένος, δεν βλέπω την ώρα,
δεν με νοιάζει.

Πρόσωπα απρόσωπα ταξιδεύουν.

Δεν θα έπρεπε να είναι, τα δύσκολα αξίζουν, τα ευκολά σε
δοκιμάζουν.

Απλά και λιτά, όλοι έρμαια του χρόνου. Έτσι είστε.

Άλλη μια στάση εδώ, άλλη μια στάση εκεί.

Εσύ, εγώ, περιμένε , δεν σε ξέρω.

Διαβάζουν , μιλάνε, γελάνε, δεν φαίνεται ότι περνάνε. Όλοι
περνάμε.

Μην περιμένεις να σταματήσει το τραίνο. Μην βλέπεις τον
προορισμό, το άπειρο είναι.

Όλοι θλιμμένοι εδώ μέσα, και εγώ περισσότερο από όλους
μαζί.

Προορισμός αόριστος, όπως ο χρόνος.

Ρέουν τα λόγια

Ρέουν τα λόγια και ηχούν σαν τέρατα από στοματά χωρίς φωνή.

Οξύμωρο αλλά αληθινό.

Μοιάζουν να μην ακουμπάνε πουθενά και στέκονται σταθερά σαν μεγάλα βουνά που καλύπτουν πολλά μαζεμένα όνειρα.

Μοιάζουν να μην νοιάζονται τι θα πάθουν όταν πέσουν κάτω. Γιατί άλλωστε; ήχοι είναι απλά, συλλαβές αγγέλων, απλοί φθόγγοι που βγαίνουν από ανιαρές ψυχές.

Δεν έχουν πάντα ιδιά δύναμη άλλοτε ρυάκια που τα βλέπεις καθώς περνούν και σε δροσίζουν όταν το ήλιο σου γελά δυνατά. Άλλοτε όμως αγριεύουν αλλάζουν όψη και μορφή, παρασέρνουν ότι βρουν στον διάβα τους και πραγματικά καλύτερα να μην ανοίξεις αυτό το όνειρο. Άλλοτε είναι αδιάφορα, δεν ρέουν, δεν κουνιούνται. Γίνονται λίμνη, δεν μπορείς να ξεφύγεις από την λίμνη, τριγυρνάς στα ιδιά δίχως διέξοδο.

Ρέουν τα λόγια και εσύ;

Ρέεις και εσύ μαζί τους.

Ρεύμα μικρό και όμορφο

Μετά από κάτι δυνατό γνωρίζεις την αδυναμία, μετά από μια δυνατή βροχή νιώθεις την ζεστασιά του ηλίου. Οι αντιθέσεις είναι αυτές που μας κρατάνε μαζί στην ζωή. Τα αντίθετα που θέλουν πάντα να έλκονται. Το ρεύμα που μας διαπερνά για να ζούμε με ένα σκοπό. Χαραμιζουμε ηλίους και βροχές ψάχνοντας αυτό που ποτέ δεν μπορούμε να έχουμε.

Κυνηγάμε άδικες ψυχές και αφηνόμαστε σε σώματα που κάνεις δεν θα προσέξει την επόμενη μέρα και όλα αυτά γιατί; Για να νιώσουμε λίγο ότι ζούμε, για να νιώσουμε το ρεύμα να κυλά μέσα μας , και από μέσα μας προς το δεύτερο σώμα που επιλέξαμε.

Κυνηγάμε ρεύματα, για να νιώσουμε ότι ζούμε.

Κυνηγάμε ρεύματα μικρά για να μπορέσουμε να δούμε τον ήλιο κατάματα.

Μικρά όμορφα ρεύματα είμαστε.

Αυτό θα μείνουμε και θα αναζητούμε.

Σαν βέλος

Δρόμος μακρὺς και Γολγοθὰς σε περιμένει και το ξέρεις.
Τραχὺς κι ἀγριος μαζί με λάθη και το νιώθεις.
Δεν πρέπει να κοιτάς δεξιά και αριστερά, δεν έχει ουσία.
Μόνο ευθεία να κοιτάς, σαν αγέρωχο βέλο που ψάχνει να βρει
τον στόχο του.

Βολή μια, προσπάθεια μία, αποτέλεσμα ένα.
Δεν έχεις επιλογές, δεν πρέπει να υπάρχει γυρισμός στα ματιά
σου.
Εντάξει καταλαβαίνω, προσπαθείς. Καλά κάνεις. Το νιώθω,
το βιώνω.
Εγώ δεν ξέρω από μακριά κοιτάω , όπως όλοι μας. Τι να σου
πω.

Σαν βέλος να περνάς.

Σκοτάδι και πέπλο

Πάλι απλώνεται μαύρο το σκοτάδι, πάλι τα αστέρια δεν θα φανούν, το φεγγάρι φοβήθηκε και αυτό και έτρεξε να κρυφτεί, ο ήλιος εγείρε να ξαποστάσει και ξέχασε να ζεστάνει τον κόσμο τούτο.

Και κάθομαι εδώ πάνω, ατενίζοντας το τίποτα και προσπαθώ να θυμηθώ τις μέρες που ήταν όλα όμορφα και χρωματιστά. Μα δεν υπάρχουν.

Αυτό το σκοτάδι όμως μιλάει για αδιάφορα πράγματα και δεν λέει να σταματήσει, δεν λέει να δώσει την θέση του στο ήλιο. Είναι πάντα σκοτάδι εδώ, το ξέρω. Κάθε μέρα, κάθε λεπτό. Αλλά βλέπω άλλα συμβαίνουν.

Πάντα σκοτάδι και μαύρο πέπλο, το σκίζω, το πετώ, μα πάλι πίσω γυρνά, εδώ χάμω στο έδαφος με έχει δέσει και προσπαθώ να σηκωθώ. Μα πάλι μόνος προσπαθώ, πολλά χρόνια τώρα και έχω χάσει την δύναμη μου πια. Με παρακολουθεί αλλά δεν κάνει ρούπι και απλά συνεχίζει να μιλά μόνο του για άσχετα. Δεν με αφήνει να πω κάτι, και τι θα έλεγα; Θαρρείς ακούει; Μόνο του τρέφεται.

Αλλάζει το σκοτάδι και το πέπλο μεγαλώνει

Σκοτεινά όνειρα στα βάθη

Βαθιά μέσα στην λίμνη οι γοργόνες έχουν σωπάσει, δεν μιλάνε πια για περιπέτειες και θαύματα.
Μένουν σιωπηλές, δεμένες με φύκια από το παρελθόν, δεν θέλουν να ξεχάσουν, θέλουν να μείνουν εκεί κάτω, εγκλωβισμένες μέσα στη λύπη τους.

Δεν κλαίνε, όχι δεν κλαίνε, δεν μπορούν, ο υγρός βυθός μοιάζει πια τόσο στεγνός, τόσο απόμακρος και κρύος.

Δεν ήταν έτσι, τώρα έγινε, δεν ήταν έτσι, τώρα πέθανε.

Εκεί στα βάθη τα όνειρα έχουν πεθάνει, εκεί στα βάθη δεν υπάρχει πια ελπίδα.

Εκεί στα βάθη τα όνειρα σκοτεινά.

Σπηλιά και ύπνος

Κάτω από το λόφο εκεί , βρίσκεται μια σπηλιά, κοιμάται εκεί και περιμένει. Η ζεστασιά του ηλίου δεν την ακουμπάει και το φως είναι θολό. Δεν υπάρχει φωτιά, δεν υπάρχει ούτε σπίθα. Δεν υπάρχει κίορκας που να κλαίει το πρωί μα ούτε και δέντρο να παραμιλάει κάθε βραδύ. Δεν υπάρχει θεριό για να βρουχάται και να ξυπνάει το αέρα. Οι πέτρες δεν μιλάνε πια εκεί και τα ψαριά έχουνε φύγει από καιρό, το ποτάμι έχει απαλό και γλυκό νερό όμως μοιάζει να μην κινείται πονηρά και ζωηρά. Όλα τα αισθήματα που πλέουν στο νερό βυθίζονται σαν έβενος και τίποτα δεν μένει να αναβλύξει τον ήχο του.

Η σπηλιά είναι, μικρή σαν την ζωή και η πόρτα είναι ανοιχτή. Δεν υπάρχει μεγάλη όρεξη για ύπνο αλλά εκείνη κοιμάται. Καιρό με τον καιρό μικραίνει. Μικρή η κάμαρα μέσα οπού ο ύπνος έχει το σπίτι του.

Εκεί στην σπηλιά είμαι και εγώ, στην δεξιά πλευρά μου ξάπλωσα. Προσεύχομαι να μην μικρώνει άλλο η ζωή. Αφήνω δάκρυα στις πληγές. Μην μικρώνεις άλλο ζωή. Καλή ζωή μου, στείλε μου χάρη για να κοιμηθώ , στείλε μου καλά όνειρα για να συναντηθούμε ξανά. Κοιμόμουν και ήμουν ξύπνιος. Ύπνος είναι το φρούτο και τα όνειρα το δέντρο. Ευλογημένος να είναι ο ανθος. Μέσα στην σπηλιά οπού όλο μικραίνει ξαπλώνω στην δεξιά μου πλευρά. Ματιά κλειστά, ανοιχτό μυαλό.

Σταγόνα

Μικρή ανάσα στον αέρα, μόρια που αιωρούνται στο αέρα , σκόνη που κανείς δεν μπορεί να περιορίσει και να μαζέψει. Κάπως έτσι είναι σκέψεις μας , όλοι τις κάνουμε , όλοι τις νιώθουμε, μικρές σαν σταγόνες μέσα στον ωκεανό του μυαλού μας, κανένας δεν θα μπορέσει να τις καταλάβει, ούτε εμείς μπορούμε να τις καταλάβουμε, επίκαιρες σκέψεις , παροδικές και χωρίς νόημα.

Λίγοι είναι εκείνοι με το άστρο , εκείνοι που φωτίζουν τον δρόμο σου , εκείνοι που σου δείχνουν τον δρόμο για τις καθαρές και αγνές ιδέες που έχεις. Μπορεί να βλέπεις πολλές σταγόνες μέσα στην βροχή που σε περιλλείει , ελάχιστες να σε ακουμπήσουν όμως πραγματικά, πρόσεξε τις σταγόνες, αυτές με άστρο. Αυτές είναι οι αγνές σταγόνες.

Συνήθεια απλή

Και η συνήθεια έχει την δικιά της ρότα, η συνήθεια που εσύ δεν αγαπάς πια. Την άφησες να στεγνώνει έξω στο ήλιο και την τρώει το αδιάζι και η ζεστή.

Δεν είναι άδικος ο ήλιος μα ούτε και το αδιάζι.

Πονάει ο ήλιος, οι αχτίδες σαν την χτυπούν πονάνε και κλαίνε και αυτές . Ξέρουν ότι δεν φταίνε μα κλαίνε, της ακούω από μακριά. Αλήθεια είναι να πονάς.

Πονάει το αδιάζι , δεν θέλει , μα δεν μπορεί να κάνει αλλιώς , εκεί το πάνε οι άνεμοι που φυσούν. Άνεμοι ελπίδας, προσπαθούν και αυτοί να καταλάβουν το γιατί. Αλήθεια είναι να χτυπάς.

Συνήθεια μικρή, απλή και λιτή αλλά υπάρχουσα σε χαλεπούς καιρούς χωρίς ελπίδες και όνειρα, πεθαίνει και αυτή. Θα ξαναγεννηθεί, θα πάρει τα πάνω της κάποια στιγμή αλλά τώρα πονάει.

Ας πονέσει να μάθει τι σημειώνει αλήθεια.

Συνήθεια μακριά από μένα. Συνήθεια το εγώ.

Τα δεσμά

Κρατήσου γερά από τα δεσμά σου. Ίσως να σε προστατεύουν , ίσως να σε κρατούν μακριά από άσχημα και ποταπά βλέμματα δήθεν αξιοσέβαστων όντων. Ξέρεις ότι μπορείς να φύγεις αλλά δεν είσαι σίγουρος άμα θες να κάνεις το άλμα. Άλμα θα είναι, μεγάλο και τραχύ. Από ήπειρο σε ήπειρο από κόσμο σε κόσμο. Από γαληνή σε κόλαση που όλα σαν τριαντάφυλλα είναι. Όμορφα και μυτερά.

Κρατήσου από τα δεσμά σου. Μπορεί να σε κρατούν δέσμιο για να σε πονέσουν ή να μην σε αφήσουν να πονέσεις. Μην κυνηγάς το εγώ σου. Μπορείς να το βρεις και αυτό εδώ κάτω. Μαζεμένοι όλοι σε περιμένουμε να γυρίσεις. Κάνε το άλμα, δεν θα χάσεις χιλιοστό από την πλατινένια σου αξία. Τα δεσμά είναι φίλοι σου αλλά και οι χειρότεροι εχθροί σου. Είναι αισθήματα και απορίες που θα είχες και πάντα θα είναι έχεις μέσα σου. Μην τα αποφεύγεις. Άκου τα.

Τα δεσμά που σε κρατούν και τα κρατάς.

Το άλλο Εγώ.

Το άλλο Εγώ , το Εγώ που οι άλλοι θέλουν, οι άλλοι θέλουν να αλλάξουν τον τρόπο που σε κοιτάνε.

Όχι δεν φταις εσύ, εσύ μείνε , εκείνο το Εγώ πρέπει να φύγει, δεν υπάρχει εδώ, δεν πρέπει να υπάρχει, δεν έχει σημασία. Τι έχει σημασία τότε; τίποτα δεν έχει σημασία, οι μνήμες είναι απλές φωτογραφίες παρελθόντος, δεν έχει σημασία. Το Εγώ μου θέλω, εκείνο μπορεί να κάνει το νήμα να κινηθεί, όχι το άλλο το Εγώ, αλλά αυτό εδώ με την απολυτή σημασία. Δεν το ξέρω το άλλο Εγώ. εμένα αρέσει το Εγώ μου. Εσύ τρέξε να ψάξεις , να αλλάξεις , να προσαρμοστείς ,δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Όλοι είναι ίδιοι.

Αυτοί που σου μιλάνε, απλές ψυχές είναι , απλά λογία θα σου πουν.

Όλοι είναι ίδιοι

Μόνο το Εγώ μου θέλω, εκεί να μείνω, εκεί να σταματήσω και να μείνω, εκεί ανήκω , εκεί μου αρέσει να υπάρχω.

Όλοι ίδιοι, το Εγώ μου όχι. Όχι δεν είναι , δεν θα είναι.

Το άλλο μισό , εσύ

Προσπαθείς να φέρεις το εαυτό σου στην ευτυχία.
Προσπαθείς να είσαι καλά.
Τι σε κρατάει πίσω;
Σε τι κόσμο ζεις;
Σε ποιο δάσος περπατάς;
Με ποιες νεράιδες μιλάς;
Γιατί δεν τις πιστεύεις;
Περπατάς μονός και ακούς το άλλο σου μισό. Είναι αυτό που
έχεις χάσει αλλά δεν θα το βρεις.
Το άλλο σου μισό είσαι εσύ, το άλλο σου μισό μην το μισείς.

Δεν είσαι μονός, πάντα κάποιος σε ακολουθεί, δεν είναι τα
δέντρα, δεν είναι οι νεράιδες, δεν είναι τα σύννεφά που σε
κοιτούν από ψηλά , δεν είναι τα φύλλα που πέφτουν πάνω σου
και φοβάσαι.

Δεν είσαι μονός, μην μιλάς μονός, κάποιος πάντα νοερά σε
ακολουθεί και σε προσέχει.

Το άλλο σου μισό είναι.

Είσαι εσύ που έχεις χαθείς και ψάχνεις αδιάκοπα.

Το άλλο σου μισό, εσύ.

Το δίνω και η ιστορία του

Όλοι παλεύουν στο να παίρνουν , να κατακτούν άγνοες περιοχές που κάνεις δεν χρειάζεται, έτσι και αλλιώς όλοι περαστικοί είμαστε. Αυτό που μένει, είναι αυτό που έχεις δώσει. Δίνουμε επειδή κάποιος κάποτε μας είχε δώσει , έτσι χωρίς να το καταλάβουμε. Δίνουμε επειδή κάνεις δεν μας έχει δώσει ποτέ τίποτα έτσι χωρίς να το καταλάβουμε. Δίνουμε γιατί με το να μοιράζουμε το είναι μας, μας έχει αλλάξει και αυτό εδώ και πολύ καιρό. Δίνουμε γιατί με το να μοιράζουμε το είναι μας θέλουμε να μας αλλάξουν και αυτοί.

Είμαστε καλύτεροι στο να παίρνουμε , πάρα στο να δίνουμε. Έχουμε πληγωθεί από αυτό. Το δίνω έχει πολλά πρόσωπα , γελαστά και θλιμμένα, αγγώνα και ευπορά, μικρά και μεγάλα. Η ιστορία του δίνω είναι παλιά, φθαρμένη , σαν βιβλίο που οι σελίδες που έχουν ξεφτίσει, εμείς όμως το διαβάζουμε ξανά και ξανά , οι σελίδες ξανανιώνουν και παίρνουν φως και ζωή. Μπορεί να έχεις μπλε και εγώ κίτρινο , μαζί όμως έχουν το διαφορετικό , μαζί έχουμε πράσινο. Μου έδωσες όχι γιατί δεν είχες αλλά για να πάρεις αυτό που έψαχνες, το κάτι μικρό και όμορφο, το κάτι διαφορετικό .

Μαζί όλοι φτιάχνουμε το ωραίο. Κάτι μεγαλύτερο από την διαφορά.

Το ρυάκι και η πέτρα

Τι μένει λοιπόν κάτω από την πετρά; Τι είναι αυτό που κρύβεται; Τι δεν την αφήνει να φύγει; Τι γίνεται με τον τρομό αυτό;

Κανένα ερώτημα δεν θα βρει την απάντηση, γιατί έχουν χαθεί οι απαντήσεις μέσα στο ρυάκι που βλέπεις εκεί στην άκρη. Εκείνο τα ήξερε όλα , τα παρατηρούσε όλα .Τώρα πια έχει στερέψει από ματιές και ιδέες. Απλά ρέει, αδιάκοπα ακούραστα, μονότονα θα έλεγε κάποιος.

Και αυτό το κάτι συνεχίζει να κρύβεται κάτω από την πετρά.

Δεν θα μάθεις τι είναι, αλλά δεν σου χρειάζεται κιόλας.
Καλύτερα να μην ξέρεις.
Αγωνιά θα σου φέρει και θυμό.

Και όσο η πετρά θα συζητά με το ρυάκι για το παρελθόν εσύ απλά θα προσπερνάς και θα φεύγεις.

Το σταθερό δέντρο

Κάθεται εκεί , κοιτάει απελπισμένο, έχει μείνει στάσιμο, ξέρεις πως είναι; Εσύ περνάς από δίπλα, το κοιτάς γύρω γύρω , το θαυμάζεις και το αγίζεις. Εκείνο δεν μπορεί να κάνει κάτι, μόνο μερικές φορές όταν ο παγερός αέρας φυσάει νομίζει ότι χορεύει και παριστάνει τον χορευτή στα πιο διάσημα και όμορφα στασίδια. Είναι ωραίο να ονειρεύεσαι.

Όμως ο αέρας κάποια στιγμή σταματά και γυρνά πάλι πίσω στην ακινησία .

Εσύ περνάς από εκεί και το κοιτάς , μα δεν το νιώθεις. Εκείνο σε κοιτά μα σε νιώθει. Εκείνο σου δίνει ζωή. Εκείνο το σταθερό δέντρο.

Στο τέλος πάλι φυσά και πάλι χορεύει. Έτσι είναι η ζωή, μια μας βοηθά και μας ορίζει κάνοντας μας να χορεύουμε ατημέλητα και μια μας καθηλώνει ακίνητους δίχως να μπορούμε καν να στεφτούμε καθαρά.
Εσύ είσαι το σταθερό δέντρο. Εγώ είμαι το σταθερό δέντρο.

Το τέλος

Τέλος. Μια λέξη απλή, άμεση και φοβερή. Κάθε τέλος μια καινούργια αρχή, όμως πονάει αυτό το τέλος .Δεν τελειώνουν οι σκέψεις , κλείνει όμως ένας κύκλος, μια σειρά από γεγονότα που αποτυπώθηκαν. Ένας κύκλος δεν κλείνει ποτέ. Όλα πάντα μέσα του θα γυρίζουν και θα περιστρέφονται. Τέλος με το φαγητό, θα ξαναφάς όμως. Τέλος με το τσιγάρο , θα ξαναάψεις όμως. Τέλος με το ποτό , θα ξαναπιεις όμως. Τέλος με τους έρωτες, θα ξαναπονέσεις όμως. Τίποτα δεν τελειώνει οριστικά , πάρα μόνο η ιδιά ζωή. Τίποτα δεν είναι σίγουρο ότι τελειώνει , ούτε η ιδιά η ζωή. Πολλές φορές λες τέλος δεν μπορώ , πολλές φορές ανεβάζεις την λευκή σημαία, πολλές φορές όμως δεν το εννοείς, είναι δύσκολο να τελειώσεις κάτι για το οποίο έχεις δώσει αίμα, χρόνο, πόνο και αγάπη. Δεν τελειώνουν όλα αυτά, πάρα μόνο αποθηκεύονται, επεξεργάζονται και βγαίνουν στην επιφάνεια για να τα ψαρέψει ο επόμενος που θα περάσει με την βάρια του από την ζωή σου.

Τελειώνω και εγώ εδώ. Πονάει πια αυτό χαρτί. Πονάει και δεν αλλάζει χρώμα αλλά ούτε και ύφος. Δεν νιώθω τις λέξεις απλά τις βλέπω να περνάνε μπροστά μου ατέρμονα.

Τελειώνω και εγώ εδώ μαζί με σας και παραμένω μονός , μαζί με εσάς.

Το τραίνο και το χέρι

Τι και αν βρίσκεσαι μέσα στο τραίνο που τρέχει;
Τι και αν σταματάει σε σταθμούς που σε τρομάζουν;

Δεν σταματάει μόνο του, εσύ το σταματάς, κατεβαίνεις και
άμα σου αρέσει μένεις. Μην μείνεις, εξελίσσου.
Δεν σταματάει μόνο του, εσύ το σταματάς, θα μείνεις;

Μένεις στάσιμος κατεβαίνοντας εκεί στον άγνωστο σταθμό,
κρατάς το χέρι του και δεν λες να το αφήσεις. Δεν μπορείς να
το αφήσεις, φοβάσαι μην χαθείς. Θα χαθείς, να χαθείς.
Πρέπει να νιώσεις ασφαλής μέσα στην ομίχλη για να μπορείς
να βρεις τον δρόμο σου. Πρέπει να ψάξεις για να βρεις.

Το τραίνο θα σε περιμένει, δεν θα φύγει. Δεν φεύγει χωρίς
εσένα. Δικό σου είναι και σε περιμένει.

Είσαι σίγουρος ότι θες να το πάρεις; Να σε πάει σε μέρη
άγνωστα και θλιβερά; Γνωστά και ασφαλή.
Μην ακούς τι σου λέει το χέρι αυτό, αυτό θέλει να μείνεις
εκεί, να μείνεις μόνιμα στην αποτελμάτωση. Είσαι μικρό
ακόμα και το χέρι μεγάλο. Έχεις ζήσει πολλά και νιώθεις
καλύτερα όταν δεν ταξιδεύεις σε άγνωστα μονοπάτια της
φωτιάς.
Αλλά εσύ είσαι αέρας και νοτιάς.
Θα την φουντώσεις την φωτιά και θα την πάρεις μαζί σου.
Λοιπόν θα ανεβείς στο τραίνο αυτό;

Το φιλμ μια ανάμνηση

Αποτύπωμα βαθύ και σκοτεινό σαν αρνητικό φιλμ, αυτό είναι η ανάμνηση, ο χρόνος την χαράζει όπως το κύμα χαράζει την πέτρα. Έρχονται πολλά κύματα πότε έχει φουρτούνα πότε νηγεμιά. Ρωτά τα πουλιά που τα κοιτούν όλα από εκεί πάνω και ξέρουν τα πάντα σαν το άσπρο περιστέρι. Θα σου πει πότε να προσέχεις και τι πρέπει να κάνεις για να αποφύγεις τις φουρτούνες. Αναμνήσεις θα χαραχθούν βαθιά αλλά θα μπορέσει να τις απαλύνει η ηρεμία που θα φέρει το μετά. Ένας θεός και ένα περιστέρι για το μετά, κάνεις άλλος. Δεν σε νοιάζει, δεν σε απασχολεί. Μην περιμένεις το μετά δεν το ξέρεις, δεν το νιώθεις, δεν πονάει.

Πως μπορείς να νιώσεις την ανάμνηση που έχει χαραχθεί εδώ και πολύ καιρό;

Πως να την πιστέψεις;

Πως να την καταλάβεις;

Το αρνητικό φιλμ θα γίνει μια ωραία πολύχρωμη φωτογραφία που θα κρατάς πάντα μέσα σου και θα την κοιτάς, θα νιώθεις γαληνή σε φουρτούνες και πια δεν θα σε νοιάζει.

Δεν είναι απλή διαδικασία, πρέπει να δεις και να ακούσεις το περιστέρι. Να πιστέψεις σε αυτό και σε ότι έχει να σου πει.

Δεν είναι απλό. Είναι όμως εφικτό.

Όμορφο και σκοτεινό αυτό το φιλμ.

Τρόμος στην πλάση

Της φύσης τα στοιχεία τρέμουνε.

Η γη βρυχάται σαν λιοντάρι που πονά.

Οι άνεμοι μανιασμένοι χτυπούν ότι βρουν μπροστά τους.

Ο ήλιος έχει κρυφτεί , η σελήνη δεν υπάρχει.

Όλοι πλάση έχει σιαχτεί.

Γιατί;

Όλο η ύπαρξη κατάλαβε ότι δεν υπάρχουνεις.

Τυχαία κουβέντα

Έτσι τυχαία λοιπόν μια μέρα απλώς ξεινάς να μιλάς για άσχετα. Τα άσχετα γίνονται σχετικά και προορίζονται να γίνουν πολύ απλά και συγκεκριμένα πράγματα. Άλλοτε καλά και άλλοτε όχι.

Όλα όμως χρειάζονται και η βροχή μα και ο ήλιος. Δεν έχει σημασία ποιο θα έρθει πρώτο εσύ πρέπει να το πεις ανοικτά.

Έτσι μαθαίνεις τους άλλους με ανοικτά χαρτιά, δεν πειράζει που δεν έχεις άσους. Άσσοι θα έρθουν όταν ξέρεις με ποιον παίζεις και με ποιον ελπίζεις.

Μην περιμένεις να ρωτήσει, απάντησε σε ότι σε καεί και σε νιώθει. Άφησε από τα χείλη σου να βγουν παραδόξα και ατημέλητα πράγματα όπως εσύ θες.

Μην σκέφτεσαι πως να μιλήσεις. Το αποτέλεσμα θα είναι ψέμα. Κάνεις δεν θέλει το ψέμα σου. Κανείς δεν το αγαπά μηδέ και θα το ακούσει.

Έτσι τυχαία άρχισε η κουβέντα
Κουβέντα που τέλος δεν έχει.

Χάνεσαι

Χάνεσαι

Σκέφτεσαι πολύ, αναρωτιέσαι γιατί , χάνεσαι μέσα σου, δεν σε θέλει ο κόσμος, αλλά χάνεσαι για σένα, να μην βρεθείς αναμεσα σε άλλους, σε άλλους κακούς, ναι αυτούς που σε βλέπουν, αυτούς που σε κρινουν, αυτούς που δεν σε τραβάνε κοντά τους, όχι τους άλλους που θέλουν το καλό σου, εκείνους τους αγαπάς και τους θες.

Χάνεσαι

Γιατί; Που θα πας; Ο κόσμος είναι μικρός, και ο άλλος κόσμος μικρός είναι, δεν θες, μην θες, χάνεσαι.
Μέσα στον κόσμο σου, κόσμος με τέρατα και νεράιδες να σου μιλάνε για άλλες εποχές , άλλους καιρούς, άλλες υπάρξεις, πνεύματα που ζούνε, ανθρώπους που αγαπάνε, ανθρώπους που μισούνε. Γιατί χάνεσαι;

Χάνεσαι

Στο τέλος θα χαθείς, κάθε χτύπος μια ανάσα, κάθε ανάσα μια στιγμή, κάθε στιγμή και ένας πόνος.
Στο τέλος θα χαθείς, όχι για μένα , εγώ απλώς υπάρχω εδώ, θα χαθείς για κάποιον που σε περιμένει στην γωνιά να φύγετε.
Να εξαφανιστείτε μαζί. Δεν θα πας , δεν μπορείς , δεν σε αφήνει το χτικιό που ζει μέσα σου.
Και μετά απλώς πάλι χάνεσαι.

Χιόνι και ας καίει

Απαλή ψυχή σαν το κύμα που χτυπά.
Απαλό το αεράκι που σαν χελιδόνη τραγουδά.

Το χιόνι πέφτει απόλυτο και βαρύ στις ψυχές τον ανθρώπων
Τις κρυώνει και τις ψήνει.
Πάγο θα αισθάνεσαι καθώς θα πέφτει πάνω σου. Να
σταματήσεις να νιώθεις , να σταματήσεις να περπατάς στους
αγνώστους βάλτους των συναισθημάτων.

Καεί ο πάγος και μια νοσηρή στιγμή που δεν θα αργήσει να
ερθεί να σε κάψει και σένα.
Δεν θα βλέπεις τον πάγο , αλλά θα είσαι ζεστά μέσα στα
χεριά του.
Δεν θα περπατάς , αλλά θα νιώθεις περισσή γαληνή μέσα στα
ματιά του.

Δεν χρειάζεται να ζεσταθείς μηδέ και να κρυώσεις.
Απλά το χέρι σα να δεις, μην ξεχαστείς και νιώσεις.
Απαλό το χιόνι βαραίνει τις ψυχές.

Χτίσε κάστρο από αίμα και χρόνο.

Είσαι πνεύμα και μια ατέρμονη λαχτάρα για ελευθέρια με χρυσόλευκα χαμόγελα.
Ένα λάθος σε μια στιγμή δεν ρίχνει το τίποτα στο πάτωμα, ανεβάζει μόνο την στοργή και την αγάπη.
Μην αλλάξεις, άλλαξε το εγώ σου , μην προσπαθήσεις να πας κόντρα στο πεπρωμένο το μόνο που θα καταφέρεις είναι να φθαρείς από μέσα. Δεν θα σου αρέσει αυτό που θα αντικρισεις στον απέναντι καθρέπτη και θα σπάσεις. Ο καθρέπτης θα είναι ακόμα εκεί αλλά εσύ θα σπάσεις σε χιλιάδες κομμάτια. Θα γίνει παγωμένες σταγόνες από χιόνι και θα σκορπίσεις παντού στον άγριο αγέρα. Θα χαθείς όταν έρθει ο ήλιος. Θα σε μαζέψει το χώμα και θα εξιλωθείς.

Κάνεις δεν λέει ότι δεν μπορείς να γίνεις και πάλι ένα , είναι δύσκολος ο δρόμος αλλά το μόνο που πρέπει να έχεις είναι θέληση. Ο χρόνος θα έρθει στο τέλος του και αυτός. Καιρός δεν είναι για κλάματα , καιρός για αποφάσεις είναι πια και ελπίδες. Μην είσαι άτιμη και άδοξη ύπαρξη, γίνε ένα „θέλω“ και ένα „μπορώ“ τρομερό , θαρραλέο και ψηλό. Να μην σε φτάνουν οι λύπες που θα έρθουν. Να μην σε φτάνουν οι ερινύες να σε πληγώσουν.
Χτίσε δικό σου κάστρο από αισθήματα και αίμα. Πόνος και χρόνος δύο αλληλένδετες έννοιες.

Δεν θα χαθείς. Χτίσε κάστρο. Ένα πνεύμα.

Ωκεανοί άλλων

Άνθρωποι , σαν φύλλα που σκορπάνε στον άτιμο νοτιά,
άνθρωποι σαν ηλιαχτίδες που κρύβονται πίσω από σύννεφα
παχιά.

Άνθρωποι δεν δείχνουν ότι πονούν πάρα μόνο μέσα τους
κλαίνε , σιωπηλά

Άνθρωποι νοιάζονται για πράγματα ιδεατά , υλικά, και
προσπαθούν νοερά.

Είναι αυτοί που βλέπεις κάθε πρωί , αυτοί που σου λένε πως
είναι καλά , αυτοί που πίνεις μαζί τους καφέ , αυτοί που
ξυπνάς μαζί τους, αυτοί είναι οι άνθρωποι οι σκυθρωποί.

Έτοιμοι είναι να τα δώσουν όλα στους άλλους, έτοιμοι να
αρνηθούν , δεν θα το κάνουν. Ζουν μέσα από άλλους, ζουν
μέσα από άλλους εαυτούς και άλλους ωκεανούς.

Μην κολυμπάς σε ξένους ωκεανούς, είναι ξένοι, δεν θα σε
βοηθήσουν.

Μην κολυμπάς σε ξένους ωκεανούς, είναι κρύοι , θα σε
παγώσουν

Μην κολυμπάς σε ξένους ωκεανούς

Κρατάς στα χεριά σου ένα σημειωματάριο, δεν είναι
ποιήματα, δεν είναι μύθοι, είναι απλώς ένα σημειωματάριο με
λέξεις κολλημένες η μία διπλά στην άλλη.
7 χρονιά κράτησε για να μπουν αυτές οι λέξεις σε σειρά.
Πολύς καιρός. Είναι δύσκολο όμως να τις βάλεις μέσα σε μια
τάξη έχοντας χάσει τον εαυτό σου πολλές φορές.
7 χρονιά κράτησε και αυτό.

Κάθε φορά που θα διαβάζεις αυτές λέξεις θα νιώθεις κάτι
διαφορετικό, κάθε φορά θα ανοίγεις και μια διαφορετική
πτυχή του εαυτό σου, κάθε φορά θα χάνεσαι και θα
ξαναβρίσκεις όσα θέλεις να χάσεις και να βρεις.

Δεν είναι λέξεις. Είναι όνειρα. Είναι σιέψεις. Είναι
αισθήματα. Είναι αγάπη, γιατί χωρίς αγάπη...

Ζωγράφος Νίκου

ΥΓ Λεφτά έχουμε να φάνε και οι κότες, κότες δεν έχουμε.